

Hà Kin

Chuyện tình New York

Lời người viết

Nếu bạn muốn nghe một câu chuyện tình yêu cổ tích, với những tình tiết thật lãng mạn như phim Hàn Quốc và một cái kết đẹp như trong mơ, thì tôi đã không kể cho bạn nghe câu chuyện của mình.

Dịu êm, ngọt ngào, thơ mộng, đó là nửa đầu của câu chuyện, và có nhiều người chỉ thích đọc đến đó. Dĩ dộì, ồn ào, đau khổ, tuyệt vọng, và hồi

sinh, đó là nửa sau của câu chuyện.

Khác với những tác phẩm được xuất bản ngoài kia, tôi là một người ngoại đạo, tôi không phải là nhà văn, tôi chưa có tác phẩm văn học nào trong quá khứ để mọi người biết đến. Vậy nên, trong "tác phẩm" của tôi cũng không có những từ ngữ "chuyên nghiệp"; những gì bạn đọc được chỉ là một kiểu "tự truyện" nhẹ nhàng, có chút ngô nghê của một người thích viết blog mà thôi.

Khi bắt tay vào viết câu chuyện này, tôi rơi vào một thời kỳ khủng hoảng nhẹ. Bế tắc về công việc, bạn bè, tiền bạc, đen đũi rớt liên tiếp lên đầu. Tôi có một công việc mà nhiều

người mơ ước và đã tốn bao công sức để đạt được nó, nhưng tôi nhận ra nó không phải là sự lựa chọn đúng đắn! Tôi có người bạn thân vì đôi chút ích kỷ mà "lãng quên" mất mình. Tôi có một khoản nợ từ trên trời rớt xuống mà tôi thôn thở không biết trả bằng cách nào... cứ thế cứ thế... Tôi ngồi một mình, lần giở lại cuốn nhật ký xưa kia, những kỉ niệm của một thời chưa có blog, những kỉ niệm mà tôi nghĩ rằng người khác sẽ không bao giờ được biết.

**Tôi buồn, và tôi quyết định phá lệ.
Tôi viết!**

Và khi đã bắt tay vào những dòng chữ đầu tiên, tôi vẫn không biết mình định viết đến đâu? Tôi chỉ viết như

một cách để quên đi những rắc rối mình đang gặp phải mà thôi! Nhưng rồi cảm hứng ào đến, càng viết, càng hứng thú, có lúc vui, có lúc ứa nước mắt, có lúc buồn vô hạn, và có lúc nhớ... nhớ đến mênh mang!".

Đã có lúc tôi muốn dừng lại, khi những gì êm ả sắp đi qua, tôi sợ "độc giả" của mình sẽ bị sốc, những ấn tượng hay ho họ dành cho câu chuyện của tôi sẽ bay mất. Tôi cũng e ngại, liệu có cần phải kể hết cho tất cả cùng biết hay không? Câu trả lời là có, vì câu chuyện đã bắt đầu lan đi ngoài tầm kiểm soát, mọi người rỉ tai nhau để đọc, những lời comment, khích lệ, nhưng hơn tất cả, là những lời cảm ơn. Vì những lời cảm ơn ấy, tôi không thể dừng câu chuyện của mình lại

giữa chừng.

Có người hỏi tôi, đây là chuyện riêng, tại sao lại dám chường lên cho thiên hạ biết hết như vậy? Tôi trả lời rằng, nếu đã đọc, chẳng ai coi đó là chuyện của một cá nhân nào đó, mà như một câu chuyện, một bài học cuộc sống thú vị mà mọi người muốn được sẻ chia cho nhau. Điều này được chứng minh bằng những lời cảm ơn và dòng tâm sự của độc giả gửi đến cho tôi, những con người mà tôi chưa bao giờ biết tên biết mặt. Họ nói rằng, nhờ câu chuyện tình yêu này mà họ yêu cuộc sống lên bao nhiêu, bản lĩnh lên bao nhiêu, có lẽ đó là phần thưởng lớn nhất mà tôi nhận được khi quyết định viết tiếp!

Tác phẩm của tôi chỉ là một dạng tự truyện, không phải là một tác phẩm văn học. Câu chuyện thế nào là tùy sự khen chê và cảm nhận của mỗi người, nhưng trong đó chỉ có những câu chuyện và bài học cuộc sống thực tế tôi cóp nhặt và muốn chia sẻ. Và mặc dù tôi tự nhận là đang kể một câu chuyện thật, nhưng lại có những tình tiết "hoàn hảo đến khó tin", hệ quả là rất nhiều người hỏi tôi câu chuyện này thật đến bao nhiêu phần trăm? Lúc đầu tôi cũng định phân bua, thanh minh đấy, nhưng về sau tôi nghĩ lại và phát hiện ra mình chẳng thích câu hỏi này chút nào! Vẫn biết bạn tò mò vì câu chuyện của tôi, nhưng chẳng có gì thỏa mãn mọi sự tò mò đến tận cùng là tốt hết, và

bạn cũng không cần phải biết, bạn chỉ cần biết, bạn thích đọc nó, cảm thấy thích nó, có những hiệu quả tích cực thực sự cho cuộc sống của bạn, vậy thôi!

Có lẽ cũng không cần phải ngồi mất thời gian phân tích tác phẩm vì sao nó "ăn khách", nó thật tới đâu, bắt bẻ từng chi tiết một? Nó là một tác phẩm mang lại niềm vui cho những người yêu thích nó, hãy để nó được như vậy đi!

Có một số nhà sách đã đề nghị xuất bản câu chuyện của tôi khi tôi vẫn đang tiếp tục những phần tiếp theo trên blog của mình. Nhưng cuối cùng tôi đã chọn công ty sách Domino, một công ty sách mới thành lập từ đầu tháng Tư vì sự năng động

và sáng tạo trong cách làm sách của họ, vì công ty đã làm tất cả những gì có thể để cuốn sách ra đời theo đúng như ý tưởng của tôi.

Và tôi hài lòng, cuốn sách đã ra đời nhưng không theo một cách bình thường như bao cuốn sách khác. Nó có thêm một đĩa âm thanh (đọc trích những đoạn hay nhất của câu chuyện đi kèm với giọng hát và phần nhạc do chính tôi lựa chọn). Ngoài ra còn có những bức tranh minh họa của các bạn hâm mộ vẽ theo đúng ý tôi thích.

Tôi đã trải qua những kỷ niệm thật thú vị khi làm cuốn sách, khi hàng tối được ngồi nghe bạn tôi đọc sách để ghi âm, được ngồi "sáng tác" những kịch bản nhạc nền, được bạn đánh

piano, guitar và tự mình hát "minh họa" cho câu chuyện. Tôi chỉ muốn chia sẻ hết mọi sự thú vị của mình qua cuốn sách này.

Tôi muốn đó là một tác phẩm tổng hòa của "thương hiệu" Hà Kin như mọi người đã biết đến thời gian qua, như là một món quà dành tặng cho những người đã yêu mến tôi.

Tôi chúc cho tất cả những ai đọc câu chuyện của tôi sẽ yêu đời và bản lĩnh hơn thật nhiều trong cuộc sống!

Cuối cùng, tôi xin gửi lời cảm ơn tới anh Lê Khánh Duy, Giám đốc công ty sách Domino, tới hai nhạc sĩ - biên tập viên âm nhạc Đặng Trần Văn và Đặng Trần Thi, tới chị Trần Kim Thanh, biên tập viên của Vietnamnet, tới hai cô bé đã tặng tôi

những bức tranh minh họa, và tất cả những người bạn, những độc giả đã đọc, giúp đỡ và chia sẻ với tôi câu chuyện này!

Phần 1

Chuyện tình tôi, giống như bao người, giờ xa tít giữa ngàn khơi, mà xanh thắm những cơn mưa lòng tôi.

Tôi đã gặp anh thật tình cờ. Tình cờ anh đến...

Vẫn nhớ ngày đó là ngày 29/12, đúng một ngày sau sinh nhật thứ 22 của tôi. Tuyết rơi tả tơi trên phố 34, tôi bước chân vào Macy s mà hai tay tê dại vì quên không cầm theo găng tay.

Vẫn nhớ cái không khí đón năm mới ở New York lúc nào cũng đặc biệt, mọi người thân thiện và hào hứng hơn ngày thường một cách rõ rệt. Khắp đường phố và cửa hàng phủ màu ấm cúng, đèn tuyết rơi cũng gợi sự ấm áp. Vậy nên khi về Việt Nam, lúc Giáng Sinh rồi gần năm mới, tự nhiên hay gợi ra cái cảm giác rất... New York.

Đáp vào Macy, lúc đó dự định mua một cái mascara hiệu Este Lauder, cũng khá đắt những tiền nào của nấy. Đáo qua gian hàng rực rỡ đủ màu trong khu mỹ phẩm, dừng lại, cầm lên, và mua rất nhanh gọn. Bất ngờ nhìn qua sau gương, một khuôn mặt đàn ông cực kỳ hấp dẫn khiến tôi

không thể nào không quay ngoắt lại nhìn.

Một anh chàng khá cao ráo, khuôn mặt lai giữa Á Đông và phương Tây, thậm chí cả nét của Mỹ La Tinh nữa, tóc dài, râu quai nón, đôi mắt, và cả cái miệng, tuyệt đẹp.

Thật vô duyên, nhưng tôi không thể không ngoái lại nhìn, vì hiếm khi tôi thấy một người đẹp trai tới như vậy. Và chúng ta, chẳng ai nữ bỏ lỡ một cơ hội được thỏa mãn đôi mắt mình như vậy... đúng không nhỉ?

Thực sự, cũng có lúc tôi nhìn thấy nhiều người đẹp trai trên đường phố hay đâu đó, nhưng đôi khi tôi kiêu hãnh không thèm ngoái lại nhìn. Vì tôi nghĩ rằng, những người như vậy

cứ nghĩ mình quan trọng lắm, chắc ai cũng phải nhìn ngắm họ? Tôi không thèm? Nhưng anh thì khác, lần đầu tiên, tôi nhìn, và nhìn thẳng vào mắt, chắc cũng phải vài giây tôi mới bối rối ngược ra chỗ khác, một hành động không thể kiềm chế. Và khuôn mặt tôi thoáng đỏ, hình như thế? Tôi cũng liếc thấy hình như có nụ cười từ phía đó, cười vì hãnh diện hay vì cười đùa, tôi không rõ nữa. Chỉ thấy mình thật vô duyên và thú nhận rằng, có lúc cũng phải gục ngã trước cái đẹp mà thôi. Vậy nên, tôi nhanh chóng quay ra thanh toán chiếc mascara rồi chuồn lẹ. Tất nhiên tôi cũng chẳng phải là người duy nhất ngắm anh, ngay cô bán hàng cũng vừa bán hàng cho tôi, vừa nhìn anh

hau háu!

Tôi vừa lang thang trong Macy, vừa nghĩ về người đàn ông đó. Cứ như xoẹt điện vậy, tôi không nghĩ rằng có thể có lúc tôi bị "tiếng sét ái tình". Tôi chỉ tự an ủi rằng: "Đó là một người đàn ông quyền rũ, cả tử cô nhìn thấy anh ta thì cả tử cô bị xoẹt như vậy", mình chỉ là ham hố "đẹp trai" mà thôi. Thực ra ngay cả những lúc tôi gặp được một cô gái xinh đẹp, tôi cũng ngẩn ngơ khá lâu. Vì sao, vì tôi ghen tị với sắc đẹp của họ! Và với anh, tôi cũng thoáng ghen tị, ghen tị vì giá như anh ta sẽ là người đàn ông của mình (có vô duyên không thế? Tôi đong thêm một lời thách mắc. Anh là chủng tộc gì vậy nhỉ, tại sao lại

cuốn hút tới như thế?

Quả thật, cũng không dễ dàng quên một người quá ấn tượng như vậy.

Dẫn tới hệ quả cứ mỗi lần đi qua phố 34, mà liếc thấy bách hóa Macy's là lòng lại bồi hồi, ngấm nghĩa đâu đó, biết đâu tôi lại gặp được anh ta nhỉ? Thật là dở hơi!

Tôi tin vào duyên số, và đúng là duyên số. "Có duyên ở chân trời cũng sẽ gặp, vô duyên ở trước mặt cũng như không". Quả thật, có những người tôi đối mặt hàng ngày hàng giờ hay một thời gian dài, thậm chí có lúc nghĩ tới một cái gì đó "xa hơn", nhưng rồi tôi và họ chẳng bao giờ đi tới đâu. Có những người, khi gặp một

lần, nhưng là duyên số của ta, để rồi dù người ấy ở đâu, người ấy cũng sẽ trở về bên ta. Nhưng ngay lúc đó, tôi không nghĩ, và cũng không dám nghĩ, rằng anh sẽ là duyên số của tôi, cho tới khi chúng tôi đã chạm mặt nhau trên tàu điện ngầm...

Cả anh và tôi cùng nắm chung một cái cột trong tàu mà không biết, cho tới khi tôi ngẩng mặt nhìn lên, bốn mắt chạm nhau. Có lẽ ánh nhìn của tôi nó kỳ lạ lắm, chỉ có anh mới tả lại được cho tôi biết mà thôi. Tôi chỉ biết, hình như nhãn cầu của tôi mờ đi, vì lúc đó tôi... nhìn không rõ nữa, nguyên nhân có thể là do nhịp tim đập hồi hả nhanh gấp mười lần bác sĩ cho phép!".

Và tôi lại thấy anh mỉm cười! Một nụ cười có cả thể giới hạnh phúc chứa chan trong đó. Có lẽ cả đời này rồi tôi sẽ chẳng thể nào quên được khoảnh khắc ấy?".

Phần 2

"Hi", câu chào "làm quen" được mở cùng một nụ cười. Và tất nhiên, tôi cũng "Hi". Tôi vừa vui vừa bối rối.

Lúc đó, ý nghĩ trong đầu tôi, đó là "phải làm quen cấp tốc đừng bỏ lỡ cơ hội, phải bắt lấy anh ấy..." Càng nhìn cận mặt, tôi càng ngất ngây bởi cái vẻ đàn ông "xù xì", (vì bộ râu quai nón cho dù đã mờ hơn hôm trước) của anh. Thú thực, bây giờ

nghe lại tôi không nhớ lúc đó mặt tôi đã đỏ cỡ nào và tôi đã ăn nói ngốc nghếch ra sao nữa.

Tất nhiên, câu tiếp theo, không nằm ngoài dự đoán: "Anh đã nhìn thấy em ở đâu đó rồi đúng không?".

"Trông em quen lắm?" Và tôi cũng trả lời: "Tôi cũng cảm thấy thế, tôi đã thấy anh ở đâu đó rồi". "Ở đâu?" là thế nào, là tôi biết tổng "ở đâu" là ở đâu rồi, nhưng lòng kiêu hãnh lại làm cho tôi ra vẻ là một kẻ không mấy quan tâm. (Nhưng tôi biết tôi không che giấu nổi cảm xúc của mình).

Và cả hai cùng cười, kiểu cười "Ừ, tôi biết tổng đã nhìn bạn ở đâu rồi".

"Em có một đôi mắt rất đặc biệt! Chúng có năng lượng rất mạnh!".

"Thật á? Tại sao?". "Vì chúng làm

anh đau đớn". Lại điện chạy xoèn xoẹt trong người. Tôi cũng biết mình có một đôi mắt khá đặc biệt, nhưng ít khi tôi tận dụng "năng lượng" của nó để phục vụ cho những lợi ích riêng, chẳng hạn như... liếc trai. Và từ giây phút đó, tôi hiểu đôi mắt mình đã làm được một việc quá có ích. Có thể anh đã bị cuốn hút bởi ánh mắt của tôi, có thể lắm chứ, cho dù tôi đã không cố ý?

"Làm anh đau ư? Tại sao có thể thế được?". "Nói cho em biết nhé. Đừng bao giờ nhìn thẳng vào mắt của người khác, em sẽ làm họ đau đớn đây em biết không?".

"Tại sao cơ? Nghe khủng khiếp quá?".

"Em đã làm anh đau".

Anh nhanh chóng chặn câu nói có vẻ đầy hèn dỗi mà lại rất "tự hào" của tôi ngay lập tức. Và tôi cười đầy sung sướng:

"Giờ đây anh đang đổ lỗi cho em vì sự đau đớn của mình sao?"

"Anh đổ lỗi đây!"

Lúc đó, cảm giác tự hào thật sự, và hạnh phúc nữa. Vì dường như cái người tôi nghĩ đến lâu nay cũng đã nghĩ đến tôi và tôi đã gặp được người ấy. Có thể ông trời (hay đôi mắt?) đã cho chúng tôi đến với nhau, thì sao?

"Anh có thể biết được em là người nước nào không? Em có sinh ra ở đây không?"

Oà, tôi chưa kịp hỏi anh là người nước nào, thì anh đã hỏi tôi. Chúng tôi, anh có đầy những thắc mắc trong

đầu y như tôi thắc mắc về anh vậy.
Nói sơ qua về cái ngoại hình của tôi
khi ở nước ngoài, tôi rất thích thú khi
mọi người ở đây hỏi tôi về quốc tịch.
Ai cũng thấy tôi châu Á nhưng da lại
nâu nâu, miệng rộng, môi dày, mắt
khá to và nâu, khác xa với những cô
gái châu Á rất giống nhau ở đây.
Những cô gái Tàu và Việt đều có một
ngoại hình chung: tóc dài ngang lưng,
da trắng, nhỏ nhỏ xinh xinh. Các cô
Hàn thì nhìn rõ hẳn, mắt một mí, cao
ráo. Nhật thì bụi phỉ và bé nhỏ.
Philippines hay Indo gì đó thì da rất
đen? Tóm lại là tôi chẳng giống ai, và
khả năng gọi tôi là Việt Nam thì lại
càng không, vì chỉ số người biết tới
Việt Nam đã không phải là quá
nhiều? Và như bao người khác, tôi

bắt anh đoán. Đây luôn là thú vui khi ai đó đoán tôi là người nước nào, vì hầu như chẳng ai đoán trúng cả.

"Trung Quốc à?"

"Không thể".

"Philippines? Không".

"Thái? Có thể, anh đoán thế. Đúng rồi, em là người Thái, à mà không..."

Anh cứ đứng đoán như vậy khiến tôi cười như một đứa trẻ đang được cho ăn kẹo. Tôi vừa cười vừa tự hào, vừa chột lo, cái bên tôi sắp phải xuống cũng còn không lâu nữa. Tôi quyết định, anh xuống đâu, tôi sẽ xuống đó.

Mặc dù hôm đó tôi có một cái hẹn ăn trưa với một ông luật sư và tôi cũng chả có di động để báo lại cho ông ta.

Và tàu đã đi qua cái bên tôi cần

xuống. Tôi đánh liều hỏi anh rằng khi nào anh sẽ xuống? Anh hỏi lại tôi khi nào tôi sẽ xuống? Thật ngại quá đi, chẳng lẽ nói với anh rằng cái bến tôi cần đến, nó đã qua được một lúc rồi. Tôi đành nói dối rằng tôi đang đi chơi lang thang, muốn xuống lúc nào cũng được. Cũng dở hơi phết, vì rõ ràng ngày đó bão tuyết cũng mịt mùng lắm, vừa lạnh vừa âm u, không có việc chả ai hăm ra khỏi nhà cả. Anh bảo hai bến nữa sẽ xuống, anh (cũng) đang có một cuộc hẹn ăn trưa với mấy "đối tác". Tôi chưa rõ lắm anh làm nghề gì? Và vì tôi không chịu nói cho anh biết tôi là người "từ đâu đến", nên anh cũng không chịu nói cho tôi biết anh là "chủng tộc" nào. Có khả năng không phải là công dân

sinh ra ở Mỹ, vì tiếng Anh của anh có pha tạp chút Tây Ban Nha. Tôi đoán anh có nguồn gốc Tây Ban Nha gì đó, và phải có cả châu Á, vì nét châu Á trên khuôn mặt anh không lẫn đi đâu được. Đặc biệt là lông mày rậm và râu quai nón, rất đặc trưng của người Nhật.

Đặc điểm tôi nhớ mãi về anh, cho tới tận bây giờ, vừa nhớ, vừa vô cùng thích thú mỗi lần nghĩ đến, đó là mỗi khi anh nói, anh lại cúi xuống, nhú lông mày và phì cười. Điều đó cuốn hút không tả nổi. Tôi đang được nói chuyện với một người đàn ông quyền rũ đến khó tin. Và thế rồi tôi bắt đầu hoang mang khi bên anh cần xuống đã sắp tới. Tôi có nên xuống cùng không? Có nên hỏi số điện thoại

**không? Anh đã có người yêu chưa
nhỉ? (chắc chắn là phải có rồi chứ).
Tôi muốn hỏi quá, nhưng thú thực
trong cuộc đời tôi chưa bao giờ làm
những việc như vậy cả. Tôi bắt đầu
thấy cuống quýt, và chột tặc lưỡi. Với
người đàn ông này, với cơ hội hiếm
hoi này, tôi sẽ cho mình cái quyền
được điên trước anh ta!**

**Có thể tôi đã đúng, vì từ giây phút
quyết định để "điên" đó, tôi đã
chuyển vào cuộc đời của mình cả một
thời yêu thương và dữ dội...**

Phần 3

**Rồi cái bến đó cũng tới. Tức thật, sao
họ "nghĩ" ra cái tàu điện ngầm chạy
nhanh thế, câu chuyện chỉ vài câu**

ngắn ngủi mà đã phải dừng lại. Cửa mở, gió lạnh ùa vào từ phía đường tàu đối diện khiến tôi hắt xì liên tiếp hai cái "Chúa phù hộ cho em", anh lại phì cười. "Cảm ơn anh?".

"Em có xuống cùng anh không? "

Anh đã hỏi vậy.

"Vâng, thì xuống, em đang đi lang thang mà".

Tôi cười, nhún vai và bắt đầu ngập ngừng.

Có lẽ tôi đã cố tình ngập ngừng, tôi chờ một tín hiệu "giữ liên lạc" từ phía anh.

"Số điện thoại của em là gì? Em có số di động không?"

Thở phào kín đáo một cái. Tôi lắc đầu rằng tôi chỉ có số điện thoại nhà, và có thể... thêm địa chỉ email nữa.

(Hồi đó cái gì tôi cũng giao lưu qua email, chưa biết chat, và hôm nào tôi cũng check mail).

"Tốt, thế thì cho anh số nhà và email của em đi". Tôi lại lúng túng vì tôi chả đem theo tờ giấy hay cái bút nào cả, đi ăn trưa mang theo mấy cái đó làm gì.

Tôi hỏi anh có giấy tờ không và anh rút ra một cái card, nói rằng đó là số điện thoại của anh. Thật tiếc là lúc đó anh chỉ có một cái card và không bút. Mà anh dường như rất vội vã, tôi không dám làm phiền lâu. Quyết định để anh đi mà không kịp kiếm ra cái gì viết số điện thoại hay email của mình cho anh. Nhưng dù sao tôi đã có cái card của anh!

"Gọi hoặc email cho anh số điện

thoại của em nhé? Ok? Anh phải đi đây. Gặp lại em nhé, "Đôi mắt làm đau".

Và rồi anh nhanh chóng đi mất. Tôi cũng hơi hụt hẫng, nhưng một chút xíu thôi, còn thực ra tôi vô cùng sung sướng. Cảm giác bất ngờ vẫn còn nguyên xi, cứ như mình vừa nằm mơ tỉnh dậy vậy. Tôi ngắm nghía chiếc card, chột nghĩ, nếu mà gió đường tàu thổi bay mất cái card này, thì chắc tôi sẽ lao theo bắt mất! Anh tên là Ryan, và không sai khi có một cái họ rất đặc trưng của Tây Ban Nha, đang là trợ lý cho một trung tâm nha sĩ tư nhân. Có thể anh ta còn đang đi học đại học, tôi nghĩ thế.

Lúc này, hơi "tỉnh tỉnh", tôi mới nhớ ra ông luật sư đáng kính nọ. Kể

thì cũng hơi muộn, nhưng rồi tôi quyết định đi ngược lại tìm gặp ông ta. Tôi cũng đói lắm rồi, vì dậy muộn và chưa ăn uống gì cả. Tôi định bụng nếu không gặp ông ấy, tôi sẽ mua một miếng bánh pizza thật to rồi chui vào Central Park lạnh lẽo ngồi hưởng thụ niềm vui của mình chứ chưa về nhà vội.

Chờ tàu đi ngược lại thật là lâu. Tôi đang ở quận Queens, trong khi tôi hẹn ông luật sư tận bên quận Manhattan. Lúc đó tôi có những cảm giác hòa trộn vô cùng thú vị, vui, lo lắng, hồi hộp. Và tôi chỉ muốn cười mà thôi, thấy mọi người ai cũng dễ thương. Thậm chí, khi tàu đến, mặc dù tàu không đông lắm, nhưng khi

thấy một người phụ nữ đứng tuổi (mà không già lắm đâu) phải đứng, tôi đứng dậy nhường ghế cho bà ta khiến cả bà ta và mấy người xung quanh giật mình. Vẫn còn vài ghế trống lác đác ở phía xa xa, bà ta chắc cũng chẳng có nhu cầu ngồi mà lại đi đứng ngay trước mắt tôi. Vậy nên, khi tôi đứng nhường chỗ, cũng "bất đắc dĩ" mà ngồi. Chắc lúc đó tự hỏi lôi đầu ra cái đũa dở hơi tốt bụng đến thế nhỉ?

Đứng trên tàu, một tay nắm cột, một tay cho vào trong túi, mân mê cái card, và tôi bắt đầu suy nghĩ... lung tung. Liệu anh ta có người yêu chưa nhỉ? Mà có thì cũng kệ, biết đâu anh ay thích mình thì sao? Không làm người yêu thì làm bạn vậy. Rồi tôi

thậm chí nghĩ xa hơn nữa, rằng chúng tôi mà có mối quan hệ gì, thì tôi sẽ buồn lắm, vì tôi chỉ được ở đây có vài tháng, tôi sẽ phải trở về Việt Nam để hoàn thành nốt năm cuối đại học. Nhưng rồi tôi tặc lưỡi, theo kiểu: "Chả biết ngày mai sẽ ra sao, mà có ra sao cũng chả sao". Cứ tận hưởng niềm vui kỳ diệu trước mắt này đi đã. Xuống bến, tôi mò ra được văn phòng của ông luật sư trên phố 23. Lúc bấm tín hiệu từ dưới lobby, tôi cũng hơi lo không có ai trả lời, ngại thật đi. Ông luật sư hẹn tôi qua email. Tôi và ông ta tình cờ gặp nhau trên đảo Roosevelt, nơi tôi ở cùng gia đình, nhà ông ta cũng ở trên đó. Lúc chúng tôi đang chờ chiếc xe bus đỗ đưa ra bến tàu điện ngầm thì ông la nhìn

thấy tôi. Và làm quen ngay lập tức (Cả thời ở NY, cái ví của tôi đầy chạt card của những người làm quen tình cờ như vậy. Dường như đi đâu cũng kiếm được người muốn làm quen, họ thấy mình kỳ lạ, xinh xắn, độc đáo hay... thậm chí xấu xí cũng không hề ngại ngần bắt chuyện, văn hóa lai tạp tự do của Mỹ là thế đấy?) Tất nhiên, tôi và ông ta cũng mở đầu câu chuyện bằng cái trò "cô đến từ nước nào nhỉ?". Đến cuối khi đã lộ ra Việt Nam, thì mắt ông ta sáng rực: "Ôi, Hồ Chí Minh, yeah, tôi rất ngưỡng mộ ông ấy". Và vì sự hâm mộ cuồng nhiệt của ông luật sư cũng hơi già này (khoảng cỡ 50 tuổi), nên tôi đã email cho ông ta, không ngoài mục đích tìm hiểu về kiến thức luật uyên bác của

ông này (tôi đang học luật ở đại học Việt Nam mà?). Chúng tôi giao lưu bằng email là chính, và hôm nay tôi được mời ăn trưa "để ngồi bàn thảo về... luật".

Chợt nghĩ bây giờ ông ta có đón tôi, tôi cũng không có tâm trí mà nói chuyện về luật. Cuối cùng cũng có tiếng trả lời, giọng phụ nữ, chắc là thư ký:

"Đây là văn phòng của Laytol, tôi có thể giúp được gì?"

"Tôi muốn gặp ông Lay ton".

"Ông ấy đã ra ngoài ăn trưa. Cô có hẹn với ông ấy không?"

"Có tôi có hẹn".

"Vậy cô hãy cho tôi biết tên của cô để tôi gọi cho ông ấy".

"Nói với ông ấy tên tôi là Hà Kin, K-

I-N".

Tôi bắt đầu thấy ngại quá, vì mình đã đến muộn, mà đây thì không phải là Việt Nam, đặc biệt là với luật sư thì họ lại càng không chấp nhận trễ hẹn.

"Ông ấy nói sẽ gặp cô vào hôm khác".

"À vậy à, cảm ơn chị!".

Thôi chả sao, đảng nào cũng là lỗi tại tôi và đảng nào tôi cũng không có hứng cho lắm. Vì tôi đã sẵn sàng đánh đổi cuộc hẹn này để bắt lấy một cơ hội lớn lao như thế kia cơ mà! Vậy thì, đi ăn bánh pizza và vào Central Park chơi như dự định. Nhưng mà bây giờ... lạnh quá, tôi lại muốn đi về. Tôi sẽ mua cái bánh ăn xong rồi mau chóng đi về. Rét quá? Không

hiểu do tôi ăn mặc chưa đủ ấm hay vì những cảm xúc lúc đó khiến người tôi cứ run hết cả lên.

Mua được cái bánh, nhảy lên tàu F. Chả lẽ ăn trước đông người, nhưng mà rồi cứ vô tư như thế, mà cũng chẳng ai quan tâm. Tôi cũng chẳng quan tâm, tôi đang vui! Về đến nhà, việc đầu tiên là tôi giành máy với ông em của mình để ngồi đánh email "tạ lỗi" với ông luật sư.

Và có một điều bất ngờ xảy ra, thật chẳng hiểu ra làm sao nữa. Tới khi đọc lại cái mail của ông ta và reply, tôi mới phát hiện ra... tôi đã đi gặp ông ta nhầm ngày. Thực sự ngày mai mới là ngày chúng tôi hẹn ăn trưa.

Tôi ngẩn người ra một lúc, và phá lên cười âm ĩ khiến thằng em tôi tưởng tôi bị chạm mát. Tôi cười sung sướng, vì nhờ sự đấng trí vô duyên này mà tôi đã gặp được anh. Mọi người có thấy sự việc hơi kỳ lạ không? Chẳng lẽ nói rằng đó không phải là duyên số?

Cười chán chê như một đũa dờ hơi, tôi mới thò tay vào túi lấy card của anh ra, định xem lại địa chỉ email.

Nhưng mà, biết sao không? Tôi đã sầm mặt lại khi lục cả hai cái túi áo lông không thấy cái card đâu. Trời ạ, nó ở đâu? Tôi chỉ để ở trong hai cái túi áo lông thôi mà, hay là do tôi đeo găng tay, lúc móc tiền ra trả bánh tôi đã làm rơi mát mà không biết? Gì chứ cái tính bất cẩn và đấng trí của tôi, tôi hiểu quá rõ! Nhớ lúc đó trả 4\$,

tôi cầm theo 20\$, tôi được trả lại một tờ 10\$, một tờ 5\$ và một tờ 1\$, tiền vẫn còn nguyên. Nhưng mà lục khắp hai túi không thấy cái card đâu cả, chỉ có đăm tiền đó thôi. Tôi đã muốn òa khóc rồi đấy, muốn lao xuống dưới nhà ra ven sông đứng khóc, và... hết, và... tức? Ý nghĩ đầu tiên, hay là quay lại cái chỗ bán pizza xem có phải nó rơi ở đó hay không nhỉ?

Và tôi đứng dậy mặc lại quần áo, ra bến tàu. Rồi bời? Tiếc, tức?

Phần 4

Hội ngộ rồi chia ly, cuộc đời vẫn thế...

Chưa bao giờ tôi sốt ruột tới như vậy, đứng chờ cái xe bus đỗ mà bồn

chòn không chịu nổi. Tức mình, tôi tự đi bộ ra bến tàu dù cũng khá xa. Đi rất khẩn trương, đi như ai đuổi, tôi muốn đi thật mau chóng như sợ cái card đó sẽ có ai nhặt mất, hay bị quét mất, hay tóm lại là... mất! Mặt tôi ửng đỏ, có lẽ vừa do lạnh vừa do tâm trạng nó bất ổn, cứ thay đổi xoành xoạch như vậy. Trời lạnh dã man, gió mạnh quất những hạt tuyết mỏng tới tấp làm mặt tôi đau rát. Tôi sống trên đảo nên bốn bên là sông nước, gió đủ thổi cho tôi bay xuống sông chứ chưa nói đi bộ trong giá băng như vậy. Lúc đó tôi còn rất đau đầu nữa? Tự nhủ sao mà mình phải khổ thế, chưa bao giờ tôi phải khổ tới thế này. Khổ vì cái tính đặng trí, khổ vì... đại trai (nhưng "tận tình" và "cuồng nhiệt")

là hai đặc trưng rất... Hà Kin!)

Lúc đó, tôi tức cái bản thân mình lắm. Hix, trong cuộc đời đã bao nhiêu lần tôi dãng trí như vậy rồi. Nhớ hồi mới sang NY, cả gia tài của tôi là một tờ 100 \$ mẹ cho, chắc để tiêu cả... năm luôn, hix. Vậy mà hôm đầu tiên ra đường tôi cho vào túi quần hay áo nào đó mà nó mất tiêu luôn. Nghĩ lại giờ đây vẫn thấy đau lòng.

Thế rồi ra được tới bến tàu, tự nhiên các ý nghĩ của tôi bắt đầu dịu lại (tôi là người rất dễ hay an ủi mình), đã nghĩ tới việc sẽ không bao giờ liên lạc lại được với anh nữa, và sẽ chấp nhận điều đó. Dù sao, chúng tôi đã được gặp nhau, một cuộc gặp

gỡ thú vị mà không phải ai trên đời này cũng có được một lần. Tôi ra bến tàu, đi chậm lại, từ tốn đứng chờ tàu, bây giờ có vội cũng chả làm cái gì. Nhưng tôi hồi hộp, hồi hộp không biết khi tôi tới cửa hàng pizza đó, cái card có ở đây hay không? Và tôi cũng không rõ là tôi đang sốt ruột hay là tôi đang... tò mò nữa!

Tàu đến, vắng tanh. Tự nhiên thấy mất hy vọng và cứ trống rỗng. Lúc đó tầm 2,3 giờ chiều gì đó, không phải giờ cao điểm, mọi người ai cũng gà gật, lạnh lẽo và thiếu sức sống. Vừa bước chân vào trong toa là mấy anh chàng Hispanic nhìn tôi chằm chằm, rồi xì xồ ra một loạt tiếng Tây Ban Nha gì đó khiến tôi lại càng có

thêm cảm giác... bất ổn làm sao đó.

Cửa hàng tôi mua chiếc bánh pizza cũng phải cách bến tàu điện ngầm tôi xuống khoảng hai bến xe bus. Tôi sốt ruột nên không đứng chờ xe bus đi tới đó nữa mà sẽ đi bộ, tính ra cũng phải tới sáu con phố. Tôi cũng phải công nhận lúc đó tôi khá là điên, vì thời tiết rất khủng khiếp, người ta thậm chí còn không muốn lộ cái mặt ra ngoài đường vút rác chứ chưa nói đi "dạo phố" như tôi?

Tôi cũng lo rằng cái card đã bị rơi trên chuyến xe bus lúc lôi ra tàu điện ngầm trở về. Rơi ở cửa hàng pizza còn được, chứ rơi trên xe bus và tàu điện ngầm thì hết hy vọng thật rồi!

Tới cửa hàng, tôi hít thở một cái thật sâu, rồi đi tới tìm kiếm. Hix, bạn cứ tưởng tượng xem, trời tuyết và mưa bão thủ thế này, giả sử cái card có còn thì chắc cũng nát bem và đen xì. Tôi nhìn thấy một đồng giấy trắng trắng bần bần ở trước cửa hàng, cái nào tôi cũng nhìn đầy hy vọng. Anh chàng bán hàng đã nhìn thấy tôi:

"Cô bé đến mua cái bánh pizza khác à?"

Tôi gãi đầu gãi tai mỉm cười, mắt láo liên:

"Không, chỉ là đi tìm một thứ vừa bị rơi thôi".

"Em mất gì à? Hoa tai? Tiền? Vàng bạc châu báu? Ha ha?"

"Em cần anh giúp không?"

"Em không lạnh à...?"

...

Trời ạ, đã đang sốt ruột rồi mà anh ta cứ đứng nói như súng liên thanh, còn nhe răng ra mà cười. Tôi chỉ thiếu nước nhảy lên mà đâm cho vài phát vào mặt, vì tôi đau hết cả đầu vì cái giọng của anh ta nghe rất vô tư và... đều giả (lúc đấy tôi tức tôi thấy thế chứ thực ra anh này cũng dễ thương lắm, hì).

Hix, đây, tôi chả tìm thấy cái gì cả. Toàn một đống giấy lộn nhồn, bần bần và một anh chàng bán pizza cứ đứng cười nói như mắc bệnh đao. Tôi chả hiểu sao có những người không bao giờ bị ảnh hưởng bởi thời tiết

như anh này. Anh ta lúc lại chạy vào, lúc lại chạy ra xem tôi đang đi tìm gì. Và cũng chẳng cần biết tôi đang tìm gì, anh ta cũng bò ra đất đi tìm cùng tôi. Nhặt được cái gì trông "được được", như là cái dây gì đó đen đen dưới đất cũng chìa ra hỏi tôi: "Cái này à?", rồi lại chạy vào bán bánh.

Anh ta mặc mỗi cái tạp dề trắng bên ngoài một cái áo mỏng nên xem chừng khá lạnh.

Bất lực, tôi bất chấp bản thủ và lạnh lẽo ngồi phệt một phát xuống dưới đất, mặt đầy chán chường khó chịu, hai tay đã hoàn toàn giá băng. Anh pizza lại chạy ra, vừa nhìn thấy tôi vậy đã rú lên:

"Ôi Chúa ơi, em bị làm sao thế. Ôi không!"

Tôi bắt cần: "Không có gì cả".

"Đứng lên đi. Này đứng lên đi, vào trong đi".

"Không không không không".

Tôi chỉ thiếu nước khóc mà thôi, lúc đó tuyệt vọng lắm ấy.

"Đứng dậy đi cô bé. Nghe này, em đang chuẩn bị cái bánh món ăn đặc biệt hôm nay của chúng tôi".

Ồ, thì ra anh ta lo cho tôi một phần thôi, còn một phần là tôi đang ngồi chuẩn bị nó cái bánh... quảng cáo món đặc biệt hôm đó của cửa hàng họ. Hix, hãm thế, ngượng quá? Tôi lại phải áo đứng dậy, cái áo choàng bản lem nhem. Tôi rũ tung mái tóc

uớt của mình rồi thở dài một cái. Chân đá đá vài phát, nhõm một nụ cười rất khó hiểu. Thôi, đi về. Thế là hết, coi như là hết? Cho chết cái bệnh đoảng của mình đi, tôi phải trả giá thôi, đúng là mẹ của duyên?

Giờ thì chả việc gì phải đi bộ, hai chân tôi đã rã rời vì chống chọi với những cơn gió mạnh. Tôi ra bến xe bus, đứng chờ, vẫn không quên cố tìm xem xung quanh có cái gì trắng trắng bần bần dưới đất không. Chả có gì. Tôi lên xe, tới bến tàu, ra về. Hoàn toàn trống rỗng, và có thêm cảm giác chấp nhận. Tôi bắt đầu nghĩ. Không hiểu anh ấy thấy mình không liên lạc lại nữa, anh ta có nhớ nhung hay tiếc nuối gì mình không

nhỉ? Có đi tìm tôi không?

Chắc phải có chứ, phải nhớ chứ, phải tiếc chứ? Nhưng chả hiểu sao tôi vẫn có một niềm tin rất mãnh liệt rằng, chúng tôi là những người có duyên với nhau, chắc chắn sẽ còn cơ hội gặp lại nhau. Có duyên, chắc chắn thế.

Trở về nhà, tôi bắt đầu phải gánh chịu cái sự điên rồ của mình. Tôi bắt đầu lên cơn sốt ùng ùng, chắc chắn đã bị "phải gió". Nằm vật ra giường, mặt đỏ gay gắt, tôi chờ mẹ về đánh cảm. Mỗi lần ốm đau, lại thêm có sự thất vọng và buồn chán, tôi hay rơi vào tuyệt vọng.

Và cơn sốt tới hơn 40 độ ấy đã

đánh thức được trong cơn mơ tuyệt vọng vô cùng của tôi một khơi gợi diệu.

Phần 5

Tim tôi sẽ nóng lên

Nung chảy lưỡi gươm sắc nghiệt

Lòng ngực rách sẽ liền da thịt

Tôi sẽ hồi sinh

Tôi lại hồi sinh

Nguyên vẹn trái tim mình...

Sao tả lại được cái cảm giác của một đũa như lên cơn sốt rét nhỉ?

Chìm trong hai cái chăn bông, hơi nóng tỏa ra từ chính cơ thể mình một cách điên cuồng, mồ hôi rịn, đầu tiên ướt hết mái tóc, rồi đến cái áo, rồi

đến cả hai cái chấn. Nhiệt độ trong phòng khoảng chừng 28 độ thì tôi cũng tự hâm nóng mình trên 40 độ. Cơ nóng đến ngạt thở nhưng cảm thấy dễ chịu vì cảm tưởng như, mỗi giọt mồ hôi toát ra thì "khí độc" trong người cũng thoát ra theo.

Và hoàn toàn vô thức, tự nhiên bật dậy, bật bản nhạc rock "*to change your mind*" dài đúng 35 phút 20 giây. 35 phút 20 giây, bài hát dài nhất trong lịch sử nhạc rock đã tưởng chừng như rơi vào vô tận. Chính bản nhạc đã lôi tôi vào một cơn bóng đè, hình như tay đã để lên ngực! Chỉ nhớ lúc đó chìm vào một cơn tuyệt vọng miên man, không lối thoát! Cảm tưởng như tất cả đã là tận

cùng của thế gian! Biết vậy mà không tài nào dứt trở dậy với thực tại, chỉ nhớ nước mắt chảy ướt đầm cùng mồ hôi.

Thật khủng khiếp! Bản nhạc kết thúc thì tôi cũng trôi theo một miền miền man khác.

Lúc này, một loạt các hình ảnh chằng đâu vào đâu chạy lung tung trong đầu, hình của bà ngoại lúc còn sống đang ngồi vo gạo, hình ngọn núi ở nhà ông nội, dưới chân núi là nhà mình, hình ảnh tôi lang thang trên đảo, trên phố 34, khuôn mặt của anh, và cuối cùng... là hình ảnh của cái card. Tôi bắt đầu lơ mờ nhớ ra những chi tiết trên cái card (có lẽ dù

trong tình trạng không kiểm soát tôi vẫn cố cho suy nghĩ mình dừng lại và tập trung tại đây).

Tôi nhớ nhất có hai chi tiết, đó là màu... của chữ in trên đó, màu xanh ánh kim, và tên email của anh (không nhớ có gạch dưới hay không và vì cái họ Tây Ban Nha của anh dính kèm hơi rắc rối), anh dùng địa chỉ American Online. Tôi cũng loáng thoáng nhìn thấy tên phố văn phòng nơi anh làm việc, chắc chắn có một số 5, tôi không nhớ là phố 57 hay là phố 65, và đại lộ... 3. Chắc chắn thế! Đúng thế, khi nhớ ra được tên đại lộ, sẽ có khả năng "truy tìm" xem những văn phòng nha sĩ nào bắt nguồn từ đại lộ số 3 của một phố có con số 5. (Phố ở Manhattan đánh từ 1 cho tới

200 theo chiều dọc, chiều ngang từng con phố lại đánh dấu đại lộ từ 1 đến 12).

Khi tỉnh dần, cảm nhận của những nốt ban đang bắt đầu hiện ra, có lẽ do nóng quá, ngứa ngáy, khó chịu, đau đầu, cổ họng đắng ngắt và rát, tỉnh khỏi ác mộng một cái là một trận ho rũ rượi và rồi, bắt đầu thấy "minh mẫn", biết mình vừa thoát khỏi một cơn co giật. Bắt đầu có thể bỏ được một chiếc chăn bông, vớ cái gương thấy một khuôn mặt tê dại không sức sống. Ngắm lại cái lắc tay bằng bạc đã hoàn toàn đổi sang màu sắt rỉ. Nhưng lúc này bắt đầu thấy mình hồi sinh, cơn tuyệt vọng đã hoàn toàn qua.

Một giờ rưỡi sáng. Cậu em chưa chịu

đi ngủ đang vươn vai uể oải nghịch nốt máy tính. Tôi lờ mờ đi ra xin cái máy "có việc" một lúc. Định bụng, vừa viết cái thư xin lỗi ông luật sư không đi ăn trưa được, vừa bắt tay vào truy tìm cái họ của anh (để cần tên chính xác viết email), vừa truy xem có địa chỉ tên văn phòng của anh hay không. (Mỹ có chương trình tìm địa chỉ rất hay, chỉ cần đánh một vài từ khóa có liên quan là nó sẽ cho một loạt danh sách tha hồ lựa chọn). Tôi định dùng cụm từ "Manhattan dental office". Thằng em hỏi chị có sao không, và dứt khoát nó không cho tôi dùng máy. Với lý do đã quá muộn, bố bắt tất và vì tôi đang ốm. Tức điên, chả làm được gì, tôi đành ghi ra những gì mình nhớ và cần phải làm

ra giấy, kẹp cẩn thận trên bàn máy tính rồi quay ra giường ngủ tiếp. Rất hồi hộp và... háo hức, chỉ mong sáng đến thật nhanh để thí nghiệm ý tưởng của tôi mà thôi.

Uống viên thuốc cảm, trèo lên giường ấm áp, lòng lại tràn trề hy vọng. Nghĩ rằng mình không nên bỏ cuộc quá sớm, cũng hơi tự hành hạ cái bản thân một tí nhưng đôi lúc cũng là cái gì đó thử thách. Thử xem nào, nếu thành công, quá thú vị ấy chứ?

Cũng chả ngủ được thật. Vừa háo hức vừa do ngủ đã quá, nên 7 giờ sáng, mẹ dậy tôi cũng dậy theo, mò ngay ra cái máy tính. Tiếng mẹ kêu ầm ầm: "Ngủ đi, mà đi tắt vào, mệt vì cô lắm cơ". Kệ. sao mà cái máy tính khởi động lâu thế hả giờ. Chưa đợi

máy ngừng hẳn tôi đã nhảy vào google, đầu tiên là đi tìm cái họ của anh. (Để tôi bí mật không kể cái họ của anh ra đây nhé?) Tôi muốn biết tên nào là phổ biến nhất và đúng nhất. Cũng giống như Việt Nam họ Nguyễn chỉ là Nguyễn thôi chứ không thể có Nguyễn hay là Nguyễn được, tôi nghĩ thế. Tôi đánh đại vào theo trí nhớ của mình những ký tự nhớ được. Và google đúng là google, nó ra ngay một loạt những người có tên với cái họ như vậy. Có một cái họ giống nhất và phổ biến nhất, tạm gọi đó là X. Tôi nhớ không nhầm thì địa chỉ email của anh là tên đầu và cuối của anh. Đại loại là hoặc. hoặc, hoặc X_ryan. Không sao cả, gửi vào một và đồng gửi sang tất cả các địa chỉ email còn

lại, đúng sẽ đi sai sẽ gửi trả.

**Vội vã vào trong email của mình
đánh thư. Rất hồi hộp và đầy hy
vọng. Tôi đánh rất ngắn gọn, đại loại:
*"Xin chào, đây là Hà Kin, chúng ta đã
gặp nhau trên tàu F, có nhớ không?
Cô gái có đôi mắt gây đau đớn ấy Tôi
đã mất cái card của anh vậy nên đang
cố thử liên lạc với anh. Đây là email
và số điện thoại của tôi, làm ơn hãy
ding tôi một cái nếu anh nhận được
email này. Cũng xin lỗi nếu email
không phải là của người tôi cần gặp".*
Cái thư gửi đi, tôi sung sướng lắm, tôi
cc vào tất cả các địa chỉ còn lại. Và
trong lúc chờ yahoo gửi thư hồng trở
về (nếu cả bốn cùng hồng thì tôi sẽ
tìm cách khác, nếu trở về ba, thì có
nghĩa là một địa chỉ của tôi là đúng).**

Trong lúc chờ, tôi vào đánh email xin hẹn dời ngày ăn trưa với ông luật sư lại. Hôm nay cho tiền và vàng tôi cũng không dám ra khỏi nhà nữa rồi. Ngoài trời vẫn âm u đen tối, gió thổi rít qua mấy kẽ cửa sổ nghe u hết cả đầu. Hôm nay ở nhà mà thôi? Lại hít một hơi thở dài. Thư gửi ông luật sư đã xong. Tôi bấm vào chữ check mai. Quả không sai, đã thấy failure notice của những thư gửi trả. Tim tôi thất lại, thế nào đây, lạ trời sẽ chỉ có ba địa chỉ email bị hỏng, Nam mô a di đà Phật. Thư cuối cùng đã được mở, và...

Phần 6

Tôi mở thư, đếm thật nhanh sơ qua là mấy chú địa chỉ bị gửi trả. Hix, và chỉ có... ba thôi. Một địa chỉ email đã đi. Đó là địa chỉ Ryanx. Thật vui sướng. Tôi thở phào nhẹ nhõm một cái. May quá, thế là tôi đã có hy vọng. Tự nghĩ mình cũng lanh lẹn thông minh tháo vát ra phết đấy chứ. Và 15 phút dành cho mơ màng.

Ngôi ngấm tuyết rơi dày đặc, cả bên ngoài đều được phủ một màu trắng tinh khiết. Lúc này đang là cuối tháng Một, cơ quan của mẹ cũng đang chuẩn bị đón Tết Nguyên đán. Tự nhiên thấy cảnh vật đẹp và trong sáng tới kỳ lạ. Thèm được nhảy tung tung ra cái sân trụi cỏ ngay trước cửa sổ, có mấy cái ghế đá và mấy chiếc đèn cỏ được phủ trắng tuyết trông

như trong tranh vẽ minh họa của mấy truyện cổ tích. Có vẻ như đã khỏe hẳn, "người buồn thì cảnh có vui bao giờ" thế nên người vui thì cảnh có là bóng đêm mịt mùng vẫn thấy... vui. Thấy mẹ gõ cửa, ca cẩm:

"Khỏe chưa? Hôm qua đi đâu, làm gì mà ăn mặc thế nào để về đến nhà ra nông nổi thế. Phải bảo vệ cái sức khỏe của mình chứ. Ốm đau có phải khổ thân mình đâu, khổ cả bố cả mẹ ra nữa chứ!"

Lần nào mà tôi ốm do phong phanh hay do bất cẩn đều bị bố mẹ than vãn, quả thực thì cũng chẳng oan uổng gì (nhưng mà giả sử mẹ mà biết lý do thì mẹ có thông cảm cho không nhỉ?). Mọi ngày thì cãi lại nhâu nhâu đấy, nhưng hôm nay hả, thấy mẹ

mắng mà đáng yêu hơn bình thường, tôi cứ ngồi cười khúc khích làm mẹ tôi nói mãi cũng... chán! (Cứ cãi lại thì mắng nó mới thích, thường là vậy?)

"Thèm ăn gì không? Mẹ hâm lại cái bánh pizza trong tủ lạnh cho ăn nhé?"

Ói giờ ơi, lại nhắc cái pizza mà đau lòng. Nhưng kể thì cũng thèm ăn thật, cho dù pizza này là pizza đông lạnh. Gật đầu cái rụp, ngồi hát vắn vơ. Nhà có tiếng gõ cửa, một cô hàng xóm cũng là người Việt, đang đi làm nail (là làm móng chân móng tay, nghề này là nghề độc chiếm của người Việt bên đó, kiếm rất khá mà trốn được thuế) ngó qua chơi trước khi đi làm. Hôm nay thấy mình dậy sớm, bèn hỏi

han một chút. Rồi bất ngờ, cô ta bảo:
"Cháu thích đi học trang điểm và
đánh móng chân móng tay không?"
Nghe móng chân móng tay thì tôi
không thích. Nhưng nghe thấy trang
điểm thì thích mê lên. Tôi đồng ý
ngay tấp lự.

"È đi luôn không?".

"Ói không cô ạ, cháu đang bị cảm".

"Thế khỏe đi nhé, rồi đi, có khi kiếm
được tiền đấy! Mai nhé, họ cũng cần
người".

"À dạ vâng, hi hi". Tôi cười hơi bị
nhiều!".

No say, tôi lại lăn ra ngủ tiếp, có lẽ do
uống thuốc vẫn còn mệ. 10 giờ sáng,
bất ngờ chuông điện thoại réo ầm ầm.
Thằng em tôi uể oải chạy ra bên
ngoài nghe máy, tôi nghe loáng

**thoáng: "Anh muốn gặp Hà Kin hả?
Vâng, chị ấy ở nhà, chờ một chút
nhé".**

**Tự nhiên tôi thót cả tim. Làm gì có ai
gọi điện cho tôi bao giờ nhỉ. Tôi hầu
như không bao giờ cho số điện thoại
lung tung ở ngoài đường, vì đặc thù
nghề nghiệp của mẹ, chỉ cho những ai
tôi cho là "đáng tin tưởng" mà thôi.
Thế thì, biết đâu... anh đã check mai
và gọi ngay cho tôi thì sao. Ôi thế thì
anh ta còn máu hơn cả mình ấy chứ,
vì đã gọi ngay cho mình còn gì. Thế là
chả đợi bé em gào lên, tôi hấp tấp ra
bắt máy ngay.**

"Ôi giờ, nhanh thế, đang định gọi".

"Ai đấy?"

"Không biết, nghe đi thì biết".

"Đàn ông à?".

"Thì nghe đi này".

Vừa chạy ra vừa hỏi han đầy tò mò.

Chộp lấy cái máy:

"Xin chào Hà Kin, hôm nay cô bé OK chưa?"

Hix, ối giờ, đây là... ông luật sư. Tôi và ông ta có số điện thoại nhưng toàn liên lạc qua email là chính, tự nhiên hôm nay gọi điện. Làm tôi như ngã từ trên giường xuống đất.

"À cháu đang khỏe ra rồi, chỉ là bị cảm nhẹ thôi".

"Cháu biết thời tiết New York thế nào rồi đây, chắc là cháu chưa quen với thời tiết ở đây, cô bé, cẩn thận nhé!"

"Cảm ơn chú, nhưng cháu bây giờ ổn rồi?".

"Chắc chắn chứ? Tôi đã chuẩn bị

xong buổi hẹn hò của chúng ta vào buổi trưa nay rồi. Hay là đến nhà tôi nhé? Tôi sẽ về nhà hôm nay, tôi sẽ cho cháu xem cái này!"

Nhà ông ta ngay ở building bên cạnh. Tôi hơi chột dạ, cũng biết là ông ta già rồi, nhưng ở Mỹ hay ở đâu thì việc tới nhà người lạ mặt như thế này là tối kỵ, mà chả biết thế nào. Tôi tìm cơ thoái thác:

"Cháu không thể ra ngoài được, ngoài kia thời tiết đáng sợ lắm, ha ha".

"Ôi chán quá! Tôi định đánh đàn piano cho cháu nghe, và tôi có rất nhiều sách cho cháu làm luận văn".

Ồ, tự nhiên mắt tôi sáng rực lên, còn gì bằng, vừa được tới nghe piano, vừa có bao nhiêu là tài liệu tôi cần để về

**nhà dự định làm luận văn. Thế là
chắc lười, vẫn quyết định đi.**

"OK, thế cháu đến".

**"Được rồi, gặp cháu vào 12 giờ ở căn
hộ của tôi nhé. Đừng quên mặc ấm và
đem ảnh đi cho tôi xem đấy, cẩn thận
nhé?" (tôi khoe có nhiều ảnh đẹp
chụp ở Việt Nam, ông ta muốn xem).**

**Vươn vai, dậy đi ra ngay cái máy
tính. Em trai đã ngồi chiếm mất cái
máy, nịnh nọt cỡ nào nó cũng không
cho mượn máy (nó mà đã ngồi thì dứt
ra khó vô cùng, đến bây giờ tuy hai
chị em có máy riêng nhưng mà một
máy mà hỏng thì vật nhau với nó
giành máy cũng là cả một vấn đề
"nhức nhối").**

"Cho chị check mail thôi mà!".

"Check gì, sáng sớm đã dậy rồi

không check à, check gì bây giờ".

"Check thôi, rồi muốn làm gì thì làm, chị đi bây giờ đây".

"Đi đâu? Máu ra ngoài đường thế? Bị hâm rồi, he he".

Nó cứ ngồi trên người tôi thế có tức không. Cuối cùng cũng cho tôi check mail. Có hai thư mới, toàn của bạn ở Việt Nam gửi sang. Tôi tự nhủ: Thôi không sốt ruột nữa? Mới có từ sáng đến giờ, có khi anh đang tắt bật trong phòng răng rồi, làm gì mà đi check mail giờ này?

Tôi ra ngoài xem mấy chương trình TV chán òm buổi sáng. 12 giờ kém 15, tôi ra khỏi nhà, sang nhà ông luật sư. Tôi muốn mình thật đúng giờ, đỡ "mang tiếng".

Building ngay bên cạnh, đi khoảng 5

phút là tới, chờ thang máy nữa là 10 phút. Tôi trùm kín người bằng cái áo lông của mẹ, chạy thật nhanh từ nhà này sang nhà bên kia.

Và luật sư đúng là luật sư. Đúng 12 giờ, ông ta bước ra từ thang máy và nhìn thấy tôi, nở một nụ cười đầy thân thiện.

"Cô bé ngoan, đúng giờ quá, đã khỏe hơn chưa?"

"Rồi ạ, hơn rất nhiều, chú có đàn piano sao?"

"Tất nhiên, khà khà!"

Tôi hỏi ngay cái piano (nguyên nhân chính tôi chịu ra khỏi nhà hôm nay mà). Căn phòng của ông luật sư trang trí rất lịch sự và ấm cúng, khác hẳn với cái phòng nhếch nhác của mấy chị

em ở nhà. Ông ta ở một mình, tôi thấy bắt đầu lo lo. Cái piano màu đen nhỏ được đặt ở một góc phòng, có che rèm cửa. Lúc đó tôi chưa biết đánh piano nhưng tôi rất thích, tôi mở đàn và ngồi nghịch tung tung. Ông luật sư mỉm cười:

"Cháu thích đúng không? Muốn học không?"

"Có, thích mà, nhưng cháu chưa có cơ hội để học".

"Để tôi chơi gì đó cho cháu nghe".

Phòng khách ông rất tối vì che rèm cửa, ông bật hai cái đèn có ánh vàng trông rất sang trọng và ngồi vào tặng tôi một bản nhạc. Ông ta hỏi tôi thích nhạc gì, tôi bảo: "Spanish music?".

Và ông đã tặng tôi một bản nhạc Tây Ban Nha thật tuyệt vời (tôi không

nhớ tên nó là gì, nó bằng tiếng Tây Ban Nha mà, lúc này cái gì tôi cũng... Tây Ban Nha, hix hix). Cái cảm giác lo lắng tan biến mà thấy thật bình yên.

"Thỏa mãn chưa cô bé?"

"Muốn ăn spaghetti cho bữa trưa không để tôi nấu?"

"Vâng, tất nhiên rồi".

Hix, tôi vẫn còn no và hơi ngấy ngấy vì cái vị pizza ban sáng vẫn còn, nhưng mà nhoẻn cười tươi, chả mấy khi.

"Này, tôi rất yêu nụ cười của cháu, nó đẹp lắm".

"Thật không? Chú cũng có thích mắt cháu không?"

"À chúng cũng đẹp lắm".

"Điều gì khiến chú ấn tượng về cháu

nhất khi lần đầu tiên chú nhìn thấy cháu? Nụ cười hay đôi mắt?".

"Ôi, cả hai".

"Nhưng mắt cháu đẹp hơn đúng không?".

"Không, nụ cười của cháu đẹp hơn".

Hi hi, tôi cố muốn biết rằng khi ông ta gặp tôi, thực sự là ông ta ấn tượng ở tôi điều gì? Tôi muốn biết đôi mắt tôi có thực sự tạo hiệu ứng với những người khác hay không? Hay chỉ khi tôi "si tình" tôi mới thế? Với ông già này, ông ta thích cái miệng rộng ngoác của tôi hơn, và thường mấy người đứng tuổi bên đó đều vậy!.

Hai chúng tôi ngồi ăn món mỳ Ý nhạt thích của ông luật sư. Tôi cho cả ketchup vào làm ông ta vô cùng ngạc

nhiên. Chả ai ăn mỳ Ý với ketchup như tôi cả.

Nhưng mà không thì nhạt lắm. Ông luật sư rất nhã nhặn và vui tính, hỏi về gia đình, về bạn trai của tôi. Tôi nói rằng chưa bao giờ tôi có bạn trai cả. Ông ta không tin, nói rằng một "cô gái đẹp" (xin lỗi, người Tây hay gọi tôi như vậy) như tôi mà không có thì thật là kỳ lạ. Tôi nói rằng ở Việt Nam, mọi người không hợp với cái ngoại hình của tôi cho lắm, nên rằng tôi rất khó có bạn trai.

"Không thể tin được, làm thế nào mà họ lại bỏ qua một người phụ nữ đẹp và thông minh như cháu nhỉ?"
Và tôi đề ý ông ta đã dùng tới từ

"woman" "người phụ nữ", chứ không còn là "girl" "cô bé" nữa.

"Thế thì kiếm bạn trai ở đây đi, đó có lẽ là một điều dễ dàng nhất cháu có thể làm được ở cái đất nước này".

Tôi cười ha hả, "Vẫn đang đi tìm anh ta".

Thế rồi, bất ngờ giọng ông ta trầm xuống:

"Tôi vừa mới thất tình xong, bạn gái tôi đã bỏ tôi đi".

Tôi trợn ngược mắt. Hix, già rồi mà còn tâm sự với tôi thế đấy.

"Ôi cháu lấy làm tiếc!".

"Cô ấy dân Mỹ La Tinh đấy, trông hao hao giống cháu". (lại Mỹ La Tinh)"

"Thế ạ? Cô ấy bao nhiêu tuổi?".

"Bằng tuổi của cháu (em)".

Lúc này thì tôi thề ăn không ngon nữa, chỉ thiếu nước sặc một phát ra đám mì loãng ngo៉àng trong miệng. Trời, "ông già" này có bạn gái bằng tuổi tôi, thế thì ông ta cũng đang tiếp tôi không phải tư cách là "hai chú cháu" nữa, mà là một người bạn gái mời về nhà rồi. Tôi cố tỏ ra bình tĩnh an ủi và tìm cách lảng câu chuyện sang đồng sách ông ta hứa cho mượn để mà còn tìm cách chuồn về nhà mau chóng. Tôi thấy không thoải mái.

"Em có nghĩ tới việc cưới một anh chàng Mỹ làm chồng không?"

"À, bây giờ thì cháu chưa nghĩ tới cưới xin gì cả!".

Ông ta vẫn tiếp tục đề tài. Cuối cùng,

ông ta cũng chịu nói về mấy cuốn sách, mắt không ngừng nhìn tôi đầy (chắc lúc đó tôi thấy thế, he he) ông ta nói ráng sẽ mời tôi đến văn phòng và cô thư ký sẽ đưa cho tôi những tài liệu tôi cần, hiện giờ ông ta chỉ có một cuốn sách về luật quốc tế mà thôi! Tôi cảm ơn, tỏ vẻ bắt đầu thấy mệt mỏi và xin phép về ngay. Ông ta ngồi... suy nghĩ một lúc rồi bảo:
"OK, chào em, bảo trọng!"

Dường như ông luật sư đã nhận thấy tôi "sợ hãi" nên thôi không dám cưa cẩm tiếp nữa, giọng bắt đầu nhuốm mùi hèn dối.

Tôi ra khỏi cửa mà thở phào một cái. Đúng là nước Mỹ, chả biết thế nào, thật là "nguy hiểm", hừm. Tôi cũng

thấy hơi mệt thật nên muốn trở về nhà để nghỉ ngơi. Sáng mai tôi sẽ theo cô hàng xóm kia đến chỗ tiệm nail học nail và trang điểm, biết đâu lại có việc ra tiền còn đi chơi.

Và tiệm nail của ngày mai, đã đưa vào cuộc đời tôi một người đàn ông thứ hai, một nhân vật đáng kể cho câu chuyện tình mới đang ở hồi bắt đầu này của tôi.

Phần 7

Trở về nhà, việc đầu tiên là tôi lại nhảy vào check mail. Thật chán, vẫn là hai cái email ban sáng, tôi cũng chưa kịp đọc. Hai cái mail, một cái báo tin vui, một cái chuyện buồn. Một

người thì vừa có người yêu, người kia thì vừa chia tay người yêu. Đúng là nhân tình thế thái, muôn màu muôn vẻ. Chông tay lên bàn, lại ngắm nhìn ra cửa sổ. Cũng bắt đầu thấy khoẻ khoắn ra, thấy yêu đời hơn, dù trong lòng không thoải mái lắm. Chợt nghĩ có khi mình cũng một ngày viết mail, đủ cả hai thể loại như mấy người bạn kia?

Tôi chờ một đột phá cho ngày hôm sau. Sẽ được biết thêm mấy điều mới kỳ thú và có một niềm hy vọng đang được chờ đợi.

Buổi sáng, mới có 8 giờ rưỡi cô hàng xóm đã có mặt. Tôi cũng thấy hơi ngại ngại, quen được nằm ngủ

nướng ăn chơi đông dài rồi, tự nhiên bây giờ lại phải ra khỏi nhà vào buổi sớm giá rét. Nhưng mà chắc lười, đi thì đi, còn hơn nằm nhà quanh năm suốt tháng lãng phí thời gian. Cô ta giục tôi thật nhanh, và dặn dò vài điều để đi tiếp xúc Việt kiều tôi không nói năng lãng nhãng lỗ mồm. Tóm lại là, ở đất Mỹ gặp Việt kiều quên hết mấy chuyện chính trị đi. Tôi ok cái rụp vì tôi không thích bàn mấy chuyện đó ở cái chốn này, tôi cũng không phải là hứng thú. Tôi thích trang điểm móng tay móng chân cơ.

Tôi được dẫn tới một con phố nhỏ vắng tanh, khoảng phố bấy mấy gì đó. Cửa hàng nail bé tí tẹo, chỉ có ba cái bàn, một anh chủ và một cô làm

nail. Một cái bàn trống, chắc để dành cho tôi. Cửa hàng bé tí nhưng rất sạch sẽ và hai người rất dễ thương.

Ở đây có dịch vụ nhả lông mày bằng wax rất hay lại đẹp nữa, và vẽ lên móng. Tôi xin học hai thứ đó. Wax lông mày là dùng một cái que gỗ nhỏ, quét wax lên lông mày rồi dùng vải giật ra thành hình (về sau tôi nghiện cái trò này, tôi rất hay shape lông mày cho bạn bè bằng wax).

Anh chủ ở đây là Việt kiều gốc Hoa sang đây đã được 15 năm, khoảng chừng ngoài 30 tuổi gì đó (nhưng anh ta trông trẻ hơn tuổi rất nhiều). Anh ta có một khuôn mặt khá khô ngô và dễ mến. Anh chủ hỏi han tôi làm gì, ở đâu Tôi nói rằng tôi sang đây theo gia đình và đang định đi

kiếm tiền để học cao học. Anh ta đồng ý cho tôi ngồi học, dù sao cũng chẳng mất gì, và tôi có thể giúp anh ta mỗi lần đông khách. Ngày đầu tiên khá suôn sẻ, tôi ngồi "theo dõi" hai anh chị này làm móng tay cho khách là chính. Còn lại có lúc cũng chạy ra ngoài lang thang đôi chút cho đỡ cái mùi bột nail. Buổi trưa, ít khách, tôi đi bộ ra Central Park, trời rất lạnh nhưng tự nhiên tôi cứ thích hành mình thế. Tôi thích được mơ màng trong giá rét.

Buổi chiều, trở về nhà, việc đầu tiên là tôi lại check mail. Vẫn không có gì. Dăm ba cái thư quảng cáo vớ vẩn, tôi xóa sạch, tức điên! Tôi tức mình, tôi tức anh, có khi anh ta chẳng thèm đoái hoài gì tới tôi nữa.

Tôi đã chờ, nhưng cái box thư tuyệt nhiên không có cái thư nào có sender là Ryan cả. Một tuần, rồi hai tuần, Tết tới, mấy ngày nữa đã là Valentine... well, chút lạnh lòng cô đơn!

Tiệm nail này rất vắng khách do ở vị trí không đẹp. Tuy nhiên tiệm không phải thuê mà đã được anh kia mua đứt nên không bị quá áp lực về trả bill hàng tháng. Để giết thời gian trong lúc chờ khách, anh chỉ có một cái tivi và thuê một bộ chương về xem. Xem quanh năm không biết buồn, có khách vào thì pause lại làm, "xử lý" xong khách thì lại play xem tiếp. Chỉ là, tôi ở đó một thời gian

nhưng chẳng xem được bộ nào trọn vẹn cả, vì đơn giản, mỗi hôm anh chủ đem tới một bộ, xem khoảng chừng được vài tập hôm sau lại xem tiếp, chỉ khác là vài tập của... bộ khác.

Chả hiểu mô tê gì, cùng một diễn viên, hôm nay tôi thấy rõ ràng anh ta đóng vai hoàng đế với cả chục mỹ nhân, hôm sau lại thấy đã đóng vai... bang chủ cái bang, bị gái lừa mất cái gậy đánh chó gì đó. Hix!

Hàng ngày ngồi đây tôi lấy những móng tay giả tỉ mẩn ngồi vẽ hoa lá cành lên đó. Lúc đầu xấu òm, về sau nhờ có chút năng khiếu hội họa nên tôi vẽ cũng nhanh và sáng tạo ra được nhiều mẫu mới nhìn trông đến "chết cười". Đặc biệt về lông mày thì học nhanh tới mức khó tin, vì một lý

lẽ rất đơn giản, tôi thuận cả hai tay. Cứ lông mày phải thì tôi dùng tay trái và ngược lại, trong khi hầu hết mọi người đều dùng chỉ tay phải. Tôi bắt đầu được "tín nhiệm". Anh chủ cũng bắt đầu cho tôi thực hành wax lông mày và vẽ hoa lá cảnh trên tay khách. Anh chủ tỏ ra rất quý mến tôi, rất hay hỏi han và "trần an tinh thần" mỗi lần gặp phải khách khó tính. Mỗi lần như thế tay tôi run lắm, anh lại ở bên cạnh, vừa làm móng vừa nói với sang bằng tiếng Việt: "Kệ cha nó đi cưng, nó mà tát em, em cứ tát nó cho anh. Bọn nó ăn bo sữa nhiều thịt đậm sừng lắm". Làm tôi cứ phì cả cười nhưng nhờ thế mà bớt run "hoàn thành nhiệm vụ". Anh chủ rất khoái mỗi lần bật

chương trình TV mà có mấy cái "quiz show" kiểu Ai là triệu phú) thấy tôi ngồi trả lời nhoay nhoáy.

Anh ta ngạc nhiên vì: "Con nhỏ này giỏi dữ ở Việt Nam sang đây mà biết nhiều ghê, nói tiếng Anh gì mà như gió thế?". Vì tôi không nói với anh ta rằng ngày nhỏ tôi đã từng ở đây.

Tôi cũng bắt đầu lãng dần đi chuyện mình đã từng gặp một anh chàng rất đẹp trai như trong mơ.

Một buổi chiều, trở về nhà, lãng đãng đứng bên ven đường ray của tàu điện ngầm. Một hình bóng chợt lướt qua khiến tôi giật mình, thực sự thẳng thốt. Một khuôn mặt có râu quai nón, một mái tóc màu nâu đậm

giống y chang như anh. Thật tiếc, đó không phải là anh, nhưng vô cùng giống. Tôi đưa mắt nhìn vội rồi lại cúi xuống. Tôi sợ mình để lại "tia lửa" gì thì thêm phiền. Anh chàng đó thấy tôi nhìn cũng quay lại nhìn tôi, nở một nụ cười. Tôi bối rối quay mặt đi, tay đưa lên cầm nhúm mày kiêu... ở không có gì.

Trở về nhà, tôi lại lên quyết tâm một lần nữa. Rất rất quyết tâm. Tôi lên mạng nhờ cậu em chỉ cho cái web tìm địa chỉ. Tôi muốn lọc ra những con phố nào đề chữ "3rd Avenue". Rồi từ đó lọc ra một loạt những phố có số 5, đại lộ 3, mà có dental offices. Tôi có một loạt, khoảng chừng 20 địa chỉ, in ra, và ngồi nghiên cứu. Tôi sẽ phải đi từng nơi và hỏi: ở đây có

Ryan X hay không? Bắt đầu thấy điên rồi đấy!

Hôm sau tới tiệm, là thứ bảy thì phải. Chỉ có tôi và anh chủ, cô kia xin nghỉ. Tôi dò hỏi vu vơ xem anh chủ có biết tiệm nha sĩ nào không? Anh tưởng tôi bị đau răng, nói rằng rất đắt. Tôi bảo không, anh chủ hỏi vì sao, tôi nói tôi muốn đi tìm người.

"Em muốn tìm ai sao? Em có địa chỉ rõ ràng không? Người Việt à?"

Tôi lắc đầu quầy quậy, chả lẽ kể cho anh ta là tôi đi tìm một người trời ơi đất hời nhưng mà... đẹp trai.

"Anh sẽ dẫn em đi tìm. Em có danh sách các tiệm rồi chứ gì, anh sẽ dẫn em đi hết!"

Tôi sửng sốt vì sự tốt bụng tới khó tin này. Hix, người đâu mà tốt thế

không biết.

"Em muốn đi luôn không?".

"Ôi, hôm nay là thứ bảy, đông khách mà".

"Thôi hôm nay anh cũng mệt, nghỉ đi!".

"Mệt thế sao đi tìm cùng em được?".

"À muốn thay đổi không khí một chút".

Thế là hai chúng tôi lên đường. Thực ra thì tôi thích đi một mình hơn, nhưng mà tự nhiên người ta tốt quá khó từ chối.

"Đàn ông hả? Tên là gì? Em quen thế nào?".

Hix, toàn hỏi tôi những câu khó. Tôi nói rằng anh ta tên là Ryan.

"Chắc cu cậu đẹp trai lắm, nên bây

giờ có người đang cầm cúi tìm nè".
Hix, ghét, chỉ được cái nói... chuẩn!
Chúng tôi đi từ downtown lên
uptown. Tới mỗi nơi tôi chỉ hỏi một
câu thôi:

"Có ai làm. việc ở đây tên là Ryan
không? Hình như là Ryan X hay gì
đó?".

Tất nhiên là những cái lắc đầu.
Anh chủ tiệm nhìn tôi đầy thông cảm.
Thực ra lúc đó tôi cũng nản lắm rồi,
tôi chả thích đi tìm nữa. Tuy nhiên,
trên đường đi tôi thấy hứng thú vì đã
nói được khá nhiều chuyện với anh
chủ.

Anh ta dẫn tôi vào một quán ăn
Nhật trên Tim Squares để ăn trưa.
Chúng tôi cũng chưa đi được nhiều,
nhưng thực tình lúc đó tôi thấy ấm áp

và thoải mái. Anh chủ là một người đàn ông khá từng trải, ga lăng và rất quan tâm tới tôi "Trông em lạ nhỉ? Thảo nào bọn khách da màu nó thích em thế".

"Haha, ở Việt Nam em cũng được coi là người da màu mà".

Bữa trưa xong, tôi quyết định sẽ không chiếm thêm buổi chiều của anh nữa, nên nói rằng thế đã đủ và muốn trở về nhà. Chúng tôi chia tay nhau, tôi lên tàu F. "Bất ngờ sẽ đến với em trong Valentine này đây". Anh ta nói vậy, tôi mỉm cười!

Ngồi trên tàu, bất chợt một ý tưởng lóe lên. Tôi cũng gặp anh trên chuyến tàu F này, ngày đó có thể anh đi làm về. Tôi chợt khựng lại cố nhớ xem cái con phố mà tôi bất ngờ gặp

anh là ở đâu. Tôi lờ mờ nhớ ra, đó cũng là một con phố có số 5. Sao tôi không nghĩ ra sớm nhỉ?

Xem trong danh sách của mình, có một dental office ở đúng chỗ đó, mắt tôi sáng rực. Tôi nhảy xuống ngay tấp lự đúng cái bên đó!

Chạy lên, hớn hở, đi tìm vội. Chẳng lâu, tôi tìm ra ngay một tiệm nha sĩ nho nhỏ, có một cái tên rất kiêu hãnh và... khó nhớ (đến giờ tôi chả nhớ chính xác nó là gì nữa, hix). Đứng ngoài cửa, lại thở dài một cái, tôi đẩy cửa bước vào. Cô trợ lý ngồi bên trong hỏi ra:

"Vâng, tôi giúp gì được cô?"

"Tôi đang đi tìm người".

"Cô muốn tìm ai?"

"Có ai làm việc ở đây tên là Ryan

không?" (câu này tua cả sáng nên nói không nhuốm mùi gió lạnh).

"À Ryan Xas, ý cô là thế?"

"Vâng, vâng".

Tôi yes tán loạn luôn, chắc không thể nhầm được nữa rồi...

"À thế xin lỗi, hôm nay anh ấy nghỉ rồi thưa cô".

Phần 8

*Có duyên ở chân trời cũng sẽ gặp,
vô duyên ngay trước mặt cũng như
không...*

"Cô có thể để lại tên của mình ở đây và tôi sẽ báo cho anh ấy gọi điện lại cho cô. "(í, nói nhỏ, tự nhiên giọng cô trợ lý lạnh tanh tỏ vẻ khó chịu, ha

ha).

"Tôi có thể xin số của anh ấy được không? Tôi là bạn của anh ấy".

"Ôi, tôi xin lỗi, chúng tôi không thể làm thế được. Cô có thể để thông tin của mình ở lại đây và chúng tôi sẽ báo cho anh ấy biết!"

Oải, thấy hơi nản! Không sao, để lại địa chỉ thì để, dù sao tôi đã tìm ra chôn này, Ryan off hôm nay thì tôi sẽ on vào ngày anh on. Nhưng quả thật lúc đấy thấy bất an lắm, vì nét mặt của cô trợ lý rất cau có, bố tôi cũng chả biết là do cô ta đang bực tức vì cái "tội" hỏi thăm anh Ryan đẹp trai hay là do tôi không tới chữa răng mà lại đi hỏi lung tung làm mất công mất việc của cô ta. Tôi xin một mảnh giấy

nhỏ và cái bút nhưng cô ta có một hành động rất bất lịch sự. Lúc đó, có một cái bút ngay trước mặt tự nhiên cô ta giật lấy và giả vờ ngồi... viết gì đó (tôi nghĩ thế), còn đưa cho tôi một cái bút khác trên bàn có cái dây (mà chổng ăn cắp hay là cầm đi lung tung ấy). Eo ôi cái dây vừa ngắn vừa cứng, viết xiên xiên xẹo xẹo, xấu tính thế là cùng?

Chả sao, làm thế cũng chẳng được tích sự gì. Tôi vẫn ghi được tên, số điện thoại và email của mình vào tờ giấy, không quên ghi chữ "đôi mắt làm đau" mở ngoặc bên cạnh chữ Hà Kin để anh ta nhận ra tôi? Đưa tờ giấy, nàng nhận cho vào trong ngăn kéo, rồi nở một nụ cười nhìn thấy nham hiểm và mẹ mìn: "Tôi sẽ đưa

cho anh ấy". Tôi cảm ơn và đi ra. Quay lưng về phía cô ta cái mắt tôi nhú lại. Hừm, để xem anh ấy có nhận được không!

Lúc đó, tôi rất phân khích và sung sướng. Đúng là có mất mát một cái gì, lúc tìm lại được sao mà sung sướng đến thế. Thực lòng mà nói, không phải tôi đang rất vui vì tôi có hy vọng gặp được anh, mà do tôi thích cảm giác tôi đã kiên trì làm được một việc gì đó thành công, cho dù đôi khi có những việc rất vô nghĩa. Tôi là người rất sợ thất bại mà?

Lên lầu, tôi rất vui nhưng rất buồn ngủ. Trong lúc tàu vắng, tôi cho cả hai chân lên hàng ghế vừa đung đưa hai bàn chân vừa lắc lắc đầu, dù sao cũng sắp về đến nhà. Tôi đoán chắc

lúc đó trông lôi cũng đáng yêu lắm?

Nơi tôi sống là một đảo rất nhỏ nằm giữa hai quận Manhattan và Queens. Nơi phần lớn lập trung dân trí thức trung lưu và một... bệnh viện tâm thần lớn. Tôi rất hay gặp họ đi lại trên đảo bằng xe lăn. Có những người cũng không hẳn là tâm thần nhưng đã già, khuyết tật và không người thân thích. Bố tôi rất hay đi lang thang và nói chuyện với một ông da đen già tên là Washington, là cựu chiến binh từ thời chiến tranh Việt Nam. Tôi rất quý mến những con người này, vì họ rất dễ mến, rất hiểu biết, thậm chí có một số người từng là nhà văn và chính trị gia. Và họ rất đáng thương.

Ven sông lúc nào cũng có một ông

già ngồi xe lăn, đầu nghẹo một bên, hàng ngày ngồi viết truyện hay nhật ký gì đó rất chăm chỉ, trừ những lúc quá bão bùng là không thấy. Tôi chưa bao giờ nói chuyện với ông nhưng tôi hay đi ven sông và hay gặp ông ngồi ở một góc nào đó. Lúc nào tôi cũng nhìn ông rồi nở một nụ cười rất to "Hi", và ông lắc lắc tay chào lại. Hôm nay trời tuy lạnh lẽo nhưng không có tuyết rơi, tôi lại đi ven sông mặc dù gió rất buốt. Trời vắng lạnh nhưng cảm thấy tâm hồn ấm áp. Qua cái góc của ông già, tôi theo bản năng quay lại nhìn. Hôm nay tôi dự định sẽ cười to hơn, hét "Hi" to hơn, vì tôi vui mà. Bất ngờ thấy ông già ngồi góc, giấy rơi mấy tờ tung tóe, cái mũ cũng rơi dưới đất. Ông đang cố với

đôi tay của mình để lấy những thứ đó một cách rất khó khăn, mà cứ lấy được một tờ thì cái bút lại rơi, lấy được cái bút thì cái mũ rơi. Tôi chạy ngay ra và nhặt chúng lại. Hôm nay, tôi quyết định sẽ nói chuyện với ông: "Ông đang viết gì thế? Tại sao ông không dùng sổ thay vì giấy, giấy sẽ bị gió thổi bay?".

"Ôi, cảm ơn cô bé. Tôi đang viết một cuốn tiểu thuyết. Hôm nay nay hết sổ, nên dùng tạm giấy, chốc nữa tôi sẽ kẹp chúng lại".

"Một cuốn tiểu thuyết ư? Wow! Cho cháu biết ông đang viết gì thế".

"À chỉ là về cuộc sống của một cậu trai thời kỳ chiến tranh thế giới".

"Thú vị quá, sau này ông sẽ xuất bản và cho cháu đọc chứ?" (He he, thú

thực ra thì đề tài nghe chả thú vị tẹo nào cả)

"Chắc chắn rồi, nhưng để xem họ có chịu cho tôi xuất bản hay không đã chứ, ha ha..."

Tôi hỏi ông tại sao giá rét thế mà ông vẫn viết. Và ông viết được bao nhiêu rồi? Ông nói rằng ông rất thích viết hơn nữa bây giờ cuộc sống ngoài viết và tivi ra, ông còn biết làm gì. Nhưng bù lại, viết khiến ông cảm thấy mình có ích, và là niềm vui, thú vui chẳng khác gì một người lành lặn. *"Niềm vui hay hạnh phúc là ở trong mỗi chúng ta cô bé ạ!"* Tôi không bao giờ quên câu này. Bạn đẹp thì sao, giàu thì sao, nghèo thì sao, què cụt hay lành lặn? Chỉ cần trong lòng mình bạn tự khiến mình hạnh phúc

thì mọi thứ phân biệt trên sẽ trở nên vô nghĩa? Ông nói rằng thực ra, ông rất hay để ý mỗi lần tôi đi qua chào ông vì mấy lẽ, vì chúng tôi rất hay chạm mặt nhau, vì ông chả thấy có ai cũng thích ven sông và giá lạnh như ông cả và vì lúc nào tôi cũng cười rất to để chào ông. Tôi nói rằng hôm nay tôi rất vui vì vừa được làm một việc rất thú vị ông bảo tôi thích lắm hả, vậy thì hãy đứng ở bờ sông hét to lên một cái đi, thử xem sao. Ông vừa nói xong, tôi cười ngật nghèo. "Hét lên! Nào! Làm đi!" Tôi hét thật, hét thật to, rồi lắc đầu thật mạnh, tóc rũ cả ra, rồi lại cười, cảm thấy cuộc đời sao thú vị. Ông giơ ngón cái gật gù: "Tuyệt vời, đáng lắm!". Có lẽ tôi sẽ nói chuyện với ông già này nhiều

hơn?

Về nhà, đi qua lobby, thấy ông da đen trực cửa to uych nhìn tôi cười nháy mắt "Này, cô gái vui tươi, điều gì làm cho cô vui thế?" Tôi nhận thấy bạn bè mình nói đúng, mỗi lần tôi vui, cứ tự nhiên người khác nhận thấy và vui "lây" theo!

Ngủ đã, tối đây tôi nấu cơm rất ngon và rửa bát, không đùn đẩy cho thằng em trai nữa. Chắc nó đặc biệt lúc nào cũng thích tôi vui như vậy!

Buổi sáng, đến tiệm nail. Tôi không nói gì, chỉ nói chuyện linh tinh, thế rồi...

**"Em tìm được anh chàng đấy chưa"
Hix, tôi không biết nói dối, nên ngập ngừng và nói:**

"Dạ, hôm qua em tìm được địa chỉ,

có thể là nơi làm việc, nhưng không chắc có gặp được không?".

"Em đuổi anh về để tự đi tìm một mình nhé?".

"Không, trên đường về, tình cờ em nhớ ra thôi?".

Anh chủ cười:

"Các cô gái bây giờ ghê gớm lắm ha".

"Ha ha, cũng thường thôi?".

"Em thích đi học trang điểm không? Có bà bạn làm ở spa, anh dẫn em tới em nhé?".

Mắt tôi sáng rực:

"Dạ vâng!".

"Chiều nay nhé".

"Vâng".

Anh chủ thật là tốt!

Buổi chiều, anh lái ô tô đưa tôi đi xuống tận chợ Tàu, rẽ vào một góc

phố nhỏ có một tiệm spa lột thỏm của người Hoa. Bên trong, nhân viên lại là người da trắng, khách cũng toàn người rất sang trọng, chỉ có bà chủ người Hoa ngồi quỳ thu tiền và tiếp khách. Thấy họ giỏi thật đấy. Bà chủ vừa nhìn thấy anh chủ đã cười toe toét và làm luôn một tràng tiếng Quảng Đông, hai người vừa nói vừa nhìn tôi (eo ôi cái cảm giác như bị bán lên biên giới vào ổ cave í vậy).

Anh chủ gọi tôi lại, giới thiệu:

"Đây là Mei Cho chuyên gia trang điểm".

"Đây là Hà Kin, cô gái muốn học trang điểm, chỉ là vài mợ nhỏ nhỏ, ha ha".

Bà chủ có ánh mắt rất sắc sảo và một dáng vẻ quý phái, nhìn tôi cười

rất lịch sự.

"Cô là người Việt Nam à? Tôi rất thích những đường nét đặc biệt của cô (chắc ý là khuôn mặt của tôi).

Khuôn mặt này mà trang điểm thì thú vị đây!"

Cũng hơi chột dạ, vì nếu phải bỏ tiền ra để học thì tôi sẽ không có tiền, mấy thứ này rất đắt đỏ. Tôi định bụng trở về sẽ hỏi anh chủ sau. Bà chủ nói rằng ở đây có một cô gái cũng là người Việt đang học make up, có thể chúng tôi sẽ làm bạn. Tôi để ý lúc tôi bước vào, mấy nhân viên ở đây đều nhìn tôi, có một cô còn nháy mắt, thấy bốt xa lạ. Cuối cùng, anh chủ bảo sẽ cho tôi xuống đây một tuần hai buổi học trang điểm.

Trên đường về, tôi nói rằng tôi

không có tiền để học make up. Anh vừa lái vừa mỉm cười, im lặng một lúc, rồi nói:

"Anh thấy em có năng khiếu mà. Đừng lo, học đi, bảo đó là bạn tâm giao của anh, không tiền nong chi đâu!".

"Cố lên nhé!"

"Thật ạ, dạ vâng".

Tự cảm thấy mình may mắn.

"Em sẽ học thứ ba thứ sáu nhen".

Chiều về nhà, lại hỏi cậu em:

"Có ai điện thoại không?".

"Không,"

Ghét thật, hôm nay thì phải đi làm rồi chứ, phải đưa tờ giấy rồi chứ, không lẽ chẳng quan tâm tới mình à? Thế phí bao công đi tìm à? Tức quá, nhưng mà... có thể mượn trợ lý đi thì sao? Nhỡ đâu nàng ta có tình ý

hay thậm chí là bạn gái của Ryan thì sao nhỉ?

Hừm, ghét thật, chờ thêm mấy hôm nữa xem sao.

Thứ ba, tôi đi học make up buổi đầu tiên. Cảm thấy ngại ngại hay sao đó. Buổi đầu tiên, tôi chỉ có ngồi xem họ làm tóc và make up. Cô nhân viên nháy mắt hôm nọ rất nhiệt tình cho tôi xem, tuy nhiên không nói quá nhiều vì vừa trang điểm vừa nói nhiều bất lịch sự. Tôi chỉ thích xem cô ấy phối màu. Điểm đặc biệt là, họ có mấy bộ trang điểm khác nhau, mỗi đối tượng là một bộ, không giống như ở Việt Nam, lúc nào cũng kè kè duy nhất một cái hộp trang điểm to đùng,

ai cũng như cừu Dolly!

Tôi gặp cô gái nhân viên người Việt kia lần đầu. Cô gái đó bằng tuổi tôi, da trắng bóc, tóc dài, trông cũng dễ thương, giọng lơ lớ nửa Nam nửa Bắc, trông đối ngược với tôi. Cũng đang ở đây học việc. Ngồi nói chuyện, được biết gia đình cũng kinh doanh nail, ở tận khu Harlem, sang đây cũng được vài năm, đang học đại học gì đó.

Buổi chiều, cô gái đó xin về sớm vì có "bạn" tới đón. Tôi nhìn qua, một anh chàng khá thấp, chỉ khoảng mét sáu mấy, nhưng khuôn mặt nói chung là... đẹp trai, hừm. Anh ta làm tôi để ý bởi vì, nhìn vừa châu Á vừa... Hispanic. Hix hix, chẳng biết là chủng tộc gì. Tôi dự định sẽ hỏi lại cô

bạn kia ngày hôm sau.

Thế rồi, thứ tư thứ năm... tuyệt nhiên không một cú điện thoại, một cái email. Tôi chắc rằng tờ giấy nhắn của tôi đã bị ỉm đi. Và thực ra tôi cũng không "máu" lắm hay sao đó! Nhưng rồi tôi quyết một lần, "trót thì trót".

Cô trợ lý kia đã vô tình để lộ một thông tin, đó là lúc cô ta hỏi : "Ryan Xas you mean?", "Ý chị là Ryan Xas?". Nghĩa là tên anh có thêm chữ "as" đằng sau, tôi đã bị thiếu. Tôi bắt tay vào viết cái email lần cuối (tự nhủ) với cái đuôi as đằng sau!

Anh chủ vẫn hay liếc xem tôi có tìm ra "thủ phạm" không? Tôi bảo chịu rồi, anh bảo tôi đừng buồn. Anh rất hay kể cho tôi nghe chuyện tình

yêu "xa xưa" của anh, "nhiều dữ vậy rồi mà giờ lại cô đơn đây", mắt hấp háy.

Hôm nay thứ sáu, trời lạnh nhưng sạch sẽ và khô thoáng. Là ngày... Valentine. Anh chủ đề nghị tôi lên tiệm buổi sáng giúp việc vì ngày đó đông khách, chiều hãy tới spa để học make up. Buổi sáng đông thật, các nàng thi nhau tới tân trang móng tay móng chân để đi chơi. Lúc đó tiệm vắng cũng thành đông, làm việc không xuê. Hôm đó tôi được ngồi vẽ mệt nghỉ. Mệt nhoài, 12 giờ trưa, anh chủ bảo tạm nghỉ đã, rồi rủ tôi đi ăn. Tôi và anh ta đi vào một quán ăn Ý ngay gần tiệm để về cho nhanh. Chả hiểu sao cả buổi cứ ngồi nhìn tôi ăn, làm tôi ngại quá cứ cúi xuống cười

một mình.

Tôi phải xuống spa, anh chủ bảo: "Chiều về sớm nhé, giữ sức khỏe". Trên đường xuống spa, tôi thấy cứ buồn buồn sao vậy. Hôm nay là ngày Valentine, chả có gì đặc biệt, được cái thiên hạ ai cũng xinh đẹp. Hừm, thôi kệ, cũng quan trọng gì!

Hôm đó spa rất đông, tôi cũng phải xắn tay vào làm việc chứ không được nhìn, cũng được sờ nắn trên những trường hợp "dễ chữa", sau đó vẫn về tay chuyên gia chỉnh sửa lại. Một ngày bận rộn và được thực tập đáng kể. Cô gái người Việt cứ hát là lá la, hừm, có bồ nó khác. Sướng thế! Hôm nay chắc họ phải làm việc đến đêm mất. Nhưng tôi và cô gái kia xin về sớm, vì tôi khá mệt, và nàng kia

cũng phải đi Valentine.

Đi xuống bến tàu, hít một hơi thở dài, lại nghĩ giá mà có một anh đẹp trai đi đi đi lại lại thì hay biết mấy nhỉ? Tôi lại nhìn thấy cái đôi của cô người Việt kia ngay bên đôi điện. Bận quá tôi cũng chưa kịp hỏi anh ta là người nước nào. Thấy tôi, cô nàng mỉm cười, anh bồ cũng nhìn tôi, và tận khi đã lên tàu rồi (lên trước tôi) anh ta vẫn liếc liếc tôi. Đúng là đàn ông nhỉ! Các đôi dập dìu qua lại dù sao tôi đã quen ngày Valentine lúc nào cũng cô đơn rồi, nên chả buồn mấy! Đi qua ven sông, thấy ông già đang lăn xe đi dọc, chắc ông đi đâu đó. Tôi lại "Hi", ông bảo: "Chúc mừng Valentine cô bé dễ thương". Tôi nói với lại: "Cháu không có

Valentine". "Ồ có chứ!". Tôi cười và muốn hét lên, chả hiểu sao lại phần khích thế!

Về nhà, check mail, thấy thư đã đi, nhưng chẳng thấy reply. "Thì cũng đến thế mà thôi".

"Có ai gọi điện không?".

"Không!"

Vẫn "Không!". Cả nhà đã ăn cơm xong, tôi mệt ơi là mệt, ngồi ăn cơm vừa xem ti vi.

Điện thoại reo ngay bàn ăn cơm. Hờ hững tôi nhắc:

"Alô".

"Xin chào, tôi có thể nói chuyện với Hà Kin hay không?"

"Hà Kin đây, ai đấy?".

"Xin chào, đây là Ryan..."

Phần 9

"Xin lỗi? Ryan nào ạ?".

Thoáng hững hờ, thoáng sững sờ, và rồi... thực sự bất ngờ. Thực sự là tôi không dám chắc đó có phải là chàng Ryan tôi kiếm tìm vất vả bao lâu nay hay không nữa, cho đến khi tôi nghe được câu tiếp theo:

"Ôi đôi mắt gây đau đớn, em đã quên anh rồi sao?"

"Ôi wow xin chào... anh khỏe không?"

"Cực kỳ khổ sở cho tới khi nhận được email của em. Điều gì khiến rất lâu em mới viết cho anh thế? Anh nhớ em vô cùng".

Hix, không thể diễn tả được cảm giác lúc đó, tuy nhiên vẫn là sự hoài nghi,

hung biết là nhớ thật hay là "ngoại giao" đây?

"Anh nhận được email lúc nào? Và... đây là cái nào?" (Lúc đó tôi không còn khái niệm cái email nào là "trúng" nữa, vì tôi gửi theo tất cả các khả năng và không cả thềm check xem cái nào đi cái nào về nữa, cũng hơi chán rồi mà!)

"Đêm qua, anh mới chỉ nhận được đêm qua, vui sướng tới phát điên nhưng phải nín thở hôm nay mới dám gọi cho em. Cảm ơn Chúa, đó đúng là em!".

A thì ra email của tôi đã đi được đến đích. Vậy là bao nhiêu nỗ lực cũng được đền đáp. Một bài học tuyệt vời

của cuộc đời, không bao giờ nên bỏ cuộc! Tôi chỉ muốn kể ngay. ra một tràng cho anh biết cuộc hành trình đi tìm anh khổ sở thế nào, cho anh biết cái lý do mãi tới ngày hôm nay tôi và anh mới gặp được nhau, nhưng sau đó tôi chỉ cười (có lẽ hạnh phúc và bất ngờ quá chăng?):

"À đó là cả một câu chuyện dài, ha ha".

"Em biết không, anh đã đi tìm em. Anh cứ đứng ở bến tàu là tìm em, hy vọng có thể có cơ hội bắt được một ánh mắt của em, nhưng chỉ là vô vọng. Anh nghĩ có thể em đã có bạn trai, em..."

**"Khoan đã, anh đã đi tìm em sao?"
(AHHHHHH, anh cũng đi tìm tôi đây các bạn ạ. Nhưng mà ít nhiều tôi còn**

thông tin chứ anh ấy chẳng biết tôi ở đâu mà tìm).

"Yes, như một thằng điên!"

Tôi chợt nhớ ra tôi đã từng để lại một mảnh giấy "quan trọng" ở văn phòng của anh mà. Anh phải nhận được từ lâu rồi chứ.

"Này, em tới nơi làm việc của anh để đi tìm anh đây vào hôm thứ bảy.

Nhưng anh nghỉ, anh không nhận được cái tờ giấy nhắn em để ở đó à? Em gửi cô trợ lý ấy".

"Tờ giấy nhắn nào?" (hix, ức thế, còn không biết là cái note nào. Đúng là mù trợ lý khốn nạn!) "Em đưa cho ai hả?" "Hừm, có thể cô ấy đã quên không đưa lại cho anh".

"Hoặc là vì cô ấy là bạn gái của anh

nên cô ấy ghen, he he?".

"KHÔNG, cô ấy không phải là bạn gái của anh. Anh không có bạn gái..."

(Có phải là đang tự "lộ hàng" đấy không nhỉ? Cố tình chứ?)

"Nhưng có thể cô ấy muốn làm bạn gái của anh".

"ÔI KHÔNG, không đời nào, không thể ..."

Và hai chúng tôi cùng cười. Tiếng cười của anh trong điện thoại vô cùng ấm áp và hạnh phúc. Tôi cảm nhận được thế. Nếu có hỏi tôi một trong những giây phút hạnh nhất của cuộc đời tôi là lúc nào thì tôi sẽ trả lời là lúc này đây.

"Nhưng thế còn em thì sao? Em cũng có bạn trai đúng không? Anh đoán

em có rồi... em bận bịu với bạn trai của em...

"Oh, em à? Em nghĩ em có rồi, nhưng... anh nhìn thấy anh ta chưa? Vì em vẫn chưa thấy anh ta".

Và lại cười. Có lẽ màn "thăm dò" nhau đã được giải tỏa.

"Anh không thể chờ nổi để hôm nay gọi em. Nếu em không thấy phiền, bây giờ anh đưa em đi chơi được không? Em đang ở đâu, anh sẽ tới đón.

Cái gì cơ? Ngược nhìn lên đồng hồ, 9 giờ hơn. Kể ra bây giờ đi vẫn được đấy, không biết ý bố mẹ thế nào.

Ngoài trời tuyết lại lất phất bay rồi. Nhưng mà... kể cả bố mẹ không cho tôi đi tôi vẫn cứ đi. Và tôi sẽ đi!

"OK, anh tới đón em ở trạm tàu điện

ngâm nhé".

Dập máy rồi mà người tôi vẫn run lên. Tôi đã rất giỏi khi nói chuyện bình tĩnh được như vậy. Chỉ trong một thời gian ngắn mà tôi đã quá nhiều lần hạnh phúc - thất vọng - từ bỏ - quyết tâm - bất ngờ - hạnh phúc. Tôi chưa bao giờ có bạn trai, cũng chưa bao giờ yêu cả. Cảm giác thế này tôi cũng chưa bao giờ có được. Có thể tôi yêu rồi thì sao? Hay là tôi chỉ đang sung sướng với niềm vui của một kẻ chiến thắng? Tôi không biết, tôi sẽ thử mình?

Mặc quần áo, phải ngồi trang điểm lại thật xinh, vì lúc đó trông tôi rất mệt mỏi và xấu xí, thậm chí tóc tai còn bết cả lại vì lạnh quá. Nhưng người ta bảo, khi tinh thần phấn chấn

thì tự nhiên con người sẽ trở nên rạng rỡ. Mà rạng rỡ là điểm mạnh của tôi. Tôi muốn đôi mắt mình sẽ phải thật đẹp. Tôi hồi hộp mong chờ được nhìn lại vóc dáng tuyệt vời ấy của anh. Tôi sẽ tự hào lắm đây vì đêm nay, đêm Valentine, tôi được đi cạnh một người đàn ông đẹp!".

Không dám nói với mẹ là con đi chơi... Valentine, vì bố mẹ sẽ ngất trên giàn quất mát. Nhưng tôi cũng chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ đi về nhà muộn.

"Mẹ ơi, cho con đi ra Times Squares nhé, xem không khí Valentine".

"Ra xem thiên hạ ôm nhau à?"

"Vâng, ra xem bọn nó ôm nhau".

"Đến khỏ con tôi (ơ). Mặc ấm vào và về sớm nhé".

"Ôi vâng, là lá la...".

Có lẽ hôm nay là một ngày suôn sẻ. Ít khi nào tôi gặp nhiều may mắn như thế. Đứng chờ xe bus đỗ, tôi ngắm các đôi dập dìu đứng tâm sự. Đôi nào trông cũng hạnh phúc. Mọi ngày tôi sẽ ghen tị đấy, nhưng hôm nay, họ sẽ phải ghen tị với tôi. Chỉ ít phút nữa thôi, khi chiếc xe bus chở tôi ra bến tàu điện ngầm, tôi sẽ cũng được "dập dìu" như thế.

Tuyết bắt đầu rơi dày hơn, gió lạnh lạnh, tự nhiên tôi nghĩ về ông già tật nguyền hay viết tiểu thuyết và thấy thương ông lắm. Giờ này có những tâm hồn cô đơn như vậy ở đâu đó. Nhưng chắc gì ông đang cô đơn? Có thể ông đang viết sách và quên hết mọi chuyện thì sao. Tôi nghĩ tới anh

chủ, cũng đang cô đơn hay bên cạnh một cô Việt kiều nào đấy, biết đâu. Tôi nghĩ tới họ vì cả hai đã chúc tôi có một ngày Valentine may mắn. Tôi đã tới bến. Đứng chờ phía bên trong, âm áp vô cùng. Tôi được "chỉ định" đứng chờ ở phòng chờ bên trên. Tôi đi đi lại lại, chốc lại ngó vào cái ca bin soát vé cười với ông soát vé một cái. Ông ta nhìn tôi đầy dò hỏi, chắc lại thêm người nữa thắc mắc sao cô nàng này lại "đáng yêu" thế nhỉ? Cứ thấy dòng người từ dưới tàu đi lên là tôi lại ngó. Anh vẫn chưa tới. Tôi đứng nhìn ra bên ngoài cửa kính của phòng chờ, ngắm tuyết lất phất rơi, ngắm những cặp đôi hôn hít qua lại, ngắm một cô bé con vừa đi vừa hét, ngắm dòng sông thâm đen phía

xa xa... tất cả đối với tôi đều mang cảm giác bình yên.

"Chào em".

Tôi đã lơ mờ nhìn thấy bóng phản chiếu của tấm kính cho tới khi người ấy tiến lại thật gần và đứng sau lưng tôi cất tiếng chào nhẹ như hơi thở.

Người đàn ông cao ráo mặc áo choàng đen, một hình ảnh quen thuộc, vì tôi đã nhìn anh như vậy lần đầu tiên.

"Hi". Một nụ cười tôi gửi anh qua tấm kính. Rồi tôi quay lại.

"Em chờ anh có lâu không? Anh xin lỗi, tàu hơi muộn chút".

"Không, OK mà. Quan trọng là em có thể gặp được anh".

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi khiến tôi bối rối và ngượng lấm, chắc mặt và

**tai đở phải biết. Nhưng tôi hay biết
chữa ngưng bằng cách cười rất
"hồn nhiên". Và cả hai lại cùng cười.
Hôm nay, anh có mái tóc dài hơn một
chút, hàng râu quai nón đã tỉa ngắn
lại chỉ còn hai mái tóc mai rất dài,
khoác một chiếc áo choàng đen. Anh
đẹp và nổi bật tới mức không ai đi
qua mà không ngắm nhìn anh và...
nhìn tôi. Tôi có được một cảm giác
hãnh diện và may mắn chưa từng có.
Anh chìa tay ra, muốn nắm tay tôi.
Thoáng do dự, và tôi nắm tay anh,
tim đập loạn nhịp.
Tôi tự hỏi chúng tôi sẽ đi đâu đây?
Anh lại cúi xuống, nhíu mày, cười và
nói:
"Anh có thể đưa em đến một nơi thật
đặc biệt hay không?"**

"Đặc biệt thế nào?".

"Rồi em sẽ thấy!" Nháy mắt.

Và trên tàu, tôi đã bất ngờ khi được nghe kể rằng anh đã đi tìm tôi khổ sở thế nào...

Phần 10

Call be your hero, baby...

Nắm tay anh đi thang máy cuốn xuống dưới bên tàu tôi nghĩ rằng những người đang đi ngược lại đều đang nhìn chúng tôi bằng ánh mắt hâm mộ (và ganh tị).

Tối nay, tôi nghĩ sẽ phải "khai thác" triệt để những thắc mắc của tôi về Ryan bấy lâu nay.

Thắc mắc gì là lớn nhất đây? Không

phải là cô trợ lý Gar xấu tính, không phải là anh đang làm việc cụ thể gì, nhà anh ở đâu, tại sao đẹp trai thế mà... chưa có người yêu,... mà là... anh quốc tịch gì vậy? Tôi đùa rằng anh cũng phải có một tá thắc mắc về tôi. Nhất là sự kiện tôi đã "mất tích" bấy lâu nay.

"Thế bây giờ anh có thể nói cho em nghe bố mẹ anh là người nước nào chưa?"

Tôi phải hỏi ngay lập tức vì tò mò quá rồi.

"Vẫn còn thắc mắc à?"

"À vâng," (cười).

Anh nhìn tôi đầy ẩn ý, rồi nhìn ra phía khác, cười mỉm, mắt liếc dòng người qua lại, nhưng không nói gì. Tôi lay lay tay anh như một đứa trẻ

con:

"Nào, nào, nói đi, nói đi".

Đáp lại là một nụ cười rất khó hiểu.

Hix, nụ cười của thiên thần đấy, nhìn đầy mê hoặc.

"Nào nào, nào...".

"Em có nhớ anh không?"

**Câu hỏi lại cắt ngang khiến tôi im
bặt. Tôi đang hỏi chuyện khác cơ mà.
Lần đầu tiên có một người nhìn thẳng
vào mắt tôi và hỏi tôi như vậy. Thực
sự là, tôi không rõ rằng tôi đã nhớ
anh hay không? Hay chỉ là chút ấn
tượng xa xưa đã khiến tôi quá "tiếc
nuối" và "hiếu chiến" tới mức phải
tìm ra anh cho đến tận ngày nay.
Thời kỳ vừa rồi cũng không phải là
tôi thực sự nhớ nhung anh cho lắm.
Tôi chỉ là một kẻ hiếu chiến, có thể**

lắm chứ.

Nhưng lúc này thì tôi rất bối rối, tim rung rinh. thấy mình đã chiến thắng, thấy có cảm xúc lắm.

"Tất nhiên, có nhớ. Anh thì sao?"

"Hy vọng là em đã nhớ anh nhiều như anh nhớ em!"

Wow thế thì có tim cô nào mà không tan ra chứ. Đàn ông cưa giỡn thế!

Bước lên tàu, im lặng với nhau đôi chút dù trong khoang khá ồn ào.

Dường như cả hai đang tự tận hưởng những lắng đọng suy nghĩ của riêng mình. Chúng tôi lên chuyến đi ngược lại về phía quận Queens chứ không sang Manhattan thăm thú Times Square như tôi bốc phét với mẹ. Tôi không rõ những gì hay ho đang xảy tới. Chúng tôi ngồi trên hai chiếc ghế

ở gần cuối toa. Gần một ông già đang có một khuôn mặt rất buồn. Rồi anh cất tiếng:

"Ok, anh sẽ nói cho em biết, nhưng em hứa sẽ nói cho anh biết em là người nước nào được không? Giao kèo nhé?"

"Rồi, nhất trí?".

"À bố anh người Brazil lai Cuba, mẹ anh nửa Phillipines nửa Nhật. Mọi người rất hay thắc mắc về vẻ bề ngoài của anh".

"Ôi anh lai nhiều thế, hi hi. Trông anh thực sự khác lạ. Anh hấp dẫn phụ nữ lắm đúng không?".

"Không chỉ phụ nữ đâu nhé, haha..."

"Em nghĩ đúng là thế thật. Anh nói được tiếng Tây Ban Nha chứ?".

"Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha, một ít

**tiếng Nhật. Bây giờ đến lượt em rồi.
Em cũng lai đúng không?".**

"Không, 100% là người Việt Nam!".

"Người gì cơ?"

"Người Việt Nam".

"Ôi thật à Việt Nam? Anh chẳng có người bạn Việt Nam nào, nhưng anh vẫn nghĩ em cũng khác một người Việt Nam bình thường, đặc biệt đôi mắt và đôi môi dày. Trông chúng thật sexy!"

"Thật á? Chắc là đùa, chưa ai bảo với em thế. Nhưng đúng là em cũng trông khác thật, haha".

"Em cũng đùa mà..."

Màn mở đầu cũng khá thú vị đấy chứ nhỉ. Giải tỏa được thắc mắc lớn rồi. Tôi rất muốn kể cho anh nghe chuyện

tôi tìm anh khổ sở thế nào, và muốn được tố cáo cái mục trợ lý cho anh nghe ra sao. Không thiếu chuyện để kể, đúng không nhỉ! Thực sự, tôi không phải là người tự tin về bản thân mình. Suốt cả bao năm ở Việt Nam, tôi chưa bao giờ có bạn trai, tôi thường nghĩ rằng tôi có vấn đề về "ngoại hình", tính cách. Tất nhiên cũng có kha khá người theo đuổi nhưng thực sự tôi không hề nghĩ rằng ai trong số đó có kẻ thật lòng và kiên trì. Tôi thậm chí đã từng nghĩ chẳng có ai là thích tôi thật cả. Và tôi cũng vậy, có lẽ tôi cũng chẳng thích nổi ai. Đã 22 tuổi, cần phải thay đổi chứ, đúng không nhỉ? Tôi tin rằng có thể tôi sắp biết thế nào là yêu chẳng. Và dù người ấy không phải là một người

Việt Nam!".

Anh đưa tay lên vuốt mái tóc thẳng tung nhưng hơi bên bết của tôi và cười (rất dịu dàng).

Anh đã tự trách mình vì sao hôm ấy lại phải vội như thế. Đáng nhẽ anh nên ở lại và lấy số điện thoại của em. Anh đã chờ. Anh nghĩ em không phải là loại con gái dễ dàng gọi điện cho anh ngay lập tức. Nhưng cả tháng như vậy là quá lâu để chờ đợi. Bởi vì anh không thể biết được em từ đâu đến và em đang sống ở đâu? Anh đã tuyệt vọng! Hàng ngày, mỗi lần đi làm về anh đều đứng tìm em ở bên tàu. Anh đã hỏi hết bạn bè mình xem họ có biết gì về em không và anh nhìn bất cứ cô gái châu Á nào ở trên phố, cứ như vậy suốt một thời gian. Có lúc

anh ngồi uống rượu một mình và nghĩ về em rất nhiều. Chưa bao giờ anh lại như thế cả. Anh đã từng có bạn gái, nhưng anh chẳng nhớ ai nhiều đến thế?"

Những lời nói đầy chân thành đó làm tôi suýt chảy cả nước mắt. Được cái tôi không dễ chảy nước mắt nên tôi hay cười lấp liếm, cho dù tim tôi suýt rụng ra ngoài.

Tôi thấy mình có lỗi, có lỗi vì đã làm mất cái card và có lỗi vì tôi đã. chẳng nhớ anh như thế. Tôi cũng thấy mình khá là... có giá đấy chứ. Có lẽ bây giờ cảm xúc chỉ là gợi nhớ nên tôi không viết lại được thật sự tôi đã cảm thấy như thế nào.

"Anh cũng khóc nữa chứ" (Tôi hỏi cũng hơi... đều một tí.)

"Ôi, khóc hả? Hmm, anh nghĩ nếu anh hoàn toàn mất em thì anh sẽ khóc... Em tới văn phòng của anh khi nào?"

"Hình như là tuần trước, thứ bảy".

"Đúng là ngày anh nghỉ. Chát quá! Điều gì khiến em bất ngờ nhớ tới anh muộn như thế?"

"Bí mật, ha ha..."

Tôi quyết định không nói cho anh biết tôi đã đi tìm anh như thế nào.

Anh đi tìm tôi mà, cứ để cho anh nghĩ rằng chỉ có anh đi tìm tôi đi. Tôi muốn biết anh sẽ đưa tôi đi đâu. Tôi hy vọng thế nào anh cũng đừng làm trái tim tôi mỗi một vì quá nhiều hạnh phúc! Hix, tôi mâu thuẫn là thế đấy!"

"Em có thích nhạc Tây Ban Nha

không?"

"Em không nghe nhiều nhưng em nghĩ là có thích".

Anh đặt bàn tay anh lên tay tôi. Bàn tay anh to hơn hẳn tay tôi (tôi có một bàn tay gầy guộc và nhỏ bé). Bàn tay tôi được che lấp hoàn toàn bởi tay anh, tựa như có một cảm giác mình được che chở và bảo vệ. Rồi bàn tay ấy nắm tay tôi lại. "*You and I, in this moment, holding the night, so close... hold it now, you can hear our heart beats*". Cảm giác giống như lời của bài The sweetest day vậy đó.

Rồi chúng tôi ra khỏi bến. Anh nói rằng đây là khu vực gần chỗ anh ở, và anh sẽ chở tôi đến chỗ kia bằng ô tô của mình. Tôi vẫn chưa biết "chỗ kia" là chỗ nào.

Đi ra ngoài trời, tuyết rơi to quá, mù mịt, lại hơi ẩm ướt nữa. Anh sợ tôi lạnh nên cuống quýt bắt tôi đứng nép vào phía bên trong một trạm xe bus và bảo rằng sẽ quay lại rất nhanh. Anh chạy đi lấy ô tô, bảo tôi đứng chờ ở đó.

Khoảng 5 phút anh lái một chiếc xe tới, chạy xuống mở cửa đưa tôi vào ngồi. Thật là ấm áp. Anh nói rằng xe của anh vừa mới được sửa ở gần đây và bây giờ anh mới lấy.

Trên đường đi, anh rất hay với tay vuốt tóc tôi, có lẽ do lạnh quá nên nó khá bết, anh lo rằng tôi vừa mới bị lạnh. Rồi anh với hẳn tay chạm vào tóc tôi cho tới khi xe rẽ vào một góc phố, và dừng lại trước một quán bar của người Chile (thấy đề ngoài bảng

thế).

Quán bar nhỏ và lúc đó toàn các đôi ngồi, đôi nào cũng hạnh phúc. Anh bồi vừa nhìn thấy chúng tôi đã chạy ra bắt tay và nói chuyện bằng một tràng tiếng Tây Ban Nha. Dường như là họ đã quen biết nhau lâu rồi. Quán bar có một sân khấu nhỏ, trên đó có một ban nhạc chơi nhạc của người Mỹ La Tinh, họ đang hát mấy bản tình ca bằng tiếng Tây Ban Nha. Anh nắm tay tôi và chỉ lên:

"Đây là ban nhạc của anh đấy".

"Anh có ban nhạc ư?".

"Ừ thỉnh thoảng buổi đêm anh hay biểu diễn ở đây Họ đều là bạn của anh".

"Anh chơi nhạc cụ gì?".

"Guitar".

"Wow"

Tôi suýt mê đi, trên cả tuyệt vời. Tôi còn không ngờ tới cả điều này. Anh bồi xếp cho tôi một chỗ ngồi, một ánh nến nhỏ được đặt ở giữa lung linh. Anh bồi nhìn tôi và tấm tắc... khen bằng tiếng Anh bồi rất dễ thương: "Cô bé xinh đấy. Này Ryan, biết rồi nhé!"

**Anh gọi rượu Chile, cho dù tôi không biết uống rượu nhưng vẫn đồng ý uống. Anh bồi gạt đầu, quay lại còn không quên cầm theo một bông hồng, ở đây ai cũng có một bông hồng. Anh bồi rót rượu cho chúng tôi rồi đi.
"Cheer!"
"Cheer!".**

Tôi không biết uống rượu nhưng mà

hôm đây tôi cũng uống hết ly rượu đó. Chỉ uống xong là mặt tôi đã đỏ bừng.

"Em chờ ở đây được không?". Anh hỏi.

"Được chứ, anh lên đi".

Anh cười rồi đứng dậy. Anh đi ra hướng sân khấu, bản nhạc cũ vừa kết thúc. Tiếng mấy người trong ban nhạc cười gọi tên Ryan. Rồi tất cả bọn họ đều nhìn về phía tôi. Anh khoác lên người chiếc guitar, ngồi xuống, đặt mic trước miệng. Có lẽ hôm nay anh không chỉ đánh guitar, anh còn hát nữa.

"Bài hát "Hero" này là để dành tặng cho cô gái xinh đẹp đang ngồi dưới kia. Happy Valentine!"

Mọi người ai cũng ngoái lại nhìn tôi

rồi vỗ tay tán thưởng, có cả tiếng huýt sáo. Tôi ngỡ ngàng như chưa bao giờ được ngỡ ngàng, nhưng tôi cũng hạnh phúc như chưa bao giờ được hạnh phúc.

Và đây là người đàn ông đánh guitar hay nhất, hát hay nhất,... đẹp nhất mà tôi từng được thấy được nghe... Tất cả đang ghen tị với tôi!

Anh hát bài "Hero" của Enrique Iglesias. Giờ nghe lại bài này tôi còn quá nhiều cảm xúc với nó.

"Would you dance if I asked you to dance?"

*Would you run and never look back
Would you cry if you saw me crying
Would you save my soul tonight?"*

Nhưng khi nó quá đẹp, là để sau này có lúc khiến người ta quá buồn. Vì cuộc sống mà, có mấy ai có được chữ ngờ... Phải không?"

Hết Tập I